

EMILY RODDA

KORKU DAĞI

DELTORA

ALTIN
KİTAPLAR

10 YAŞ +

FAMILY RODDA

CANAVARLAR VE BÜYÜLER ÜLKESİ DELTORA...

Lief, Barda ve Jasmine;
Deltora Kemer'i'nin kayıp yedi
mücevherini bulmak için tehlikeli
ve büyü bir yolculuğa çıkarlar.
Yalnızca Deltora Kemer'i'nin bütün
mücevherlerini buldukları zaman
kötü Gölge'nin Efendisi'nin
zulmünden kurtulabileceklerdir.
Şimdiye kadar dört mücevheri
bulan kahramanlarımız, beşinci
taşı bulabilmek için Korku Dağı'na
gitmek zorundadırlar. Ne var ki
orada kendilerini korkunç bir
sürpriz beklemektedir.
Beşinci taşı bekleyen
karakurbağasının karanlık ve
habis dünyası onlar için büyük bir
sınav olacaktır.

ISBN 978-975-21-1238-4

9 789752 112384

ALTIN
KİTAPLAR

KİTABIN ORJİNAL ADI	DELTORA QUEST DREAD MOUNTAIN
YAYIN HAKLARI	© SCHOLASTIC AVUSTRALYA PTY. LTD. 2000 AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ
METİN VE GRAFİK	EMILY RODDA, 2000
GRAFİKLER	KATE ROWE
KAPAK İLLÜSTRASYONU	MARC MCBRIDE, 2000
KAPAK İLLÜSTRASYONLARI	MARC MCBRIDE
BASKI	1. BASIM / HAZİRAN 2010 AKDENİZ YAYINCILIK AŞ Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1238 - 4

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
Nu.: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

<http://www.altinkitaplar.com.tr>
info@altinkitaplar.com.tr

DELTORA

KORKU DAĞI

EMILY RODDA

TÜRKÇESİ
FERHAN ERTÜRK

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI

1 * *Sessizlik Ormanı*

2 * *Gözyaşı Gölü*

3 * *Fareler Şehri*

4 * *Kum Bataklığı*

5 * *Korku Dağı*

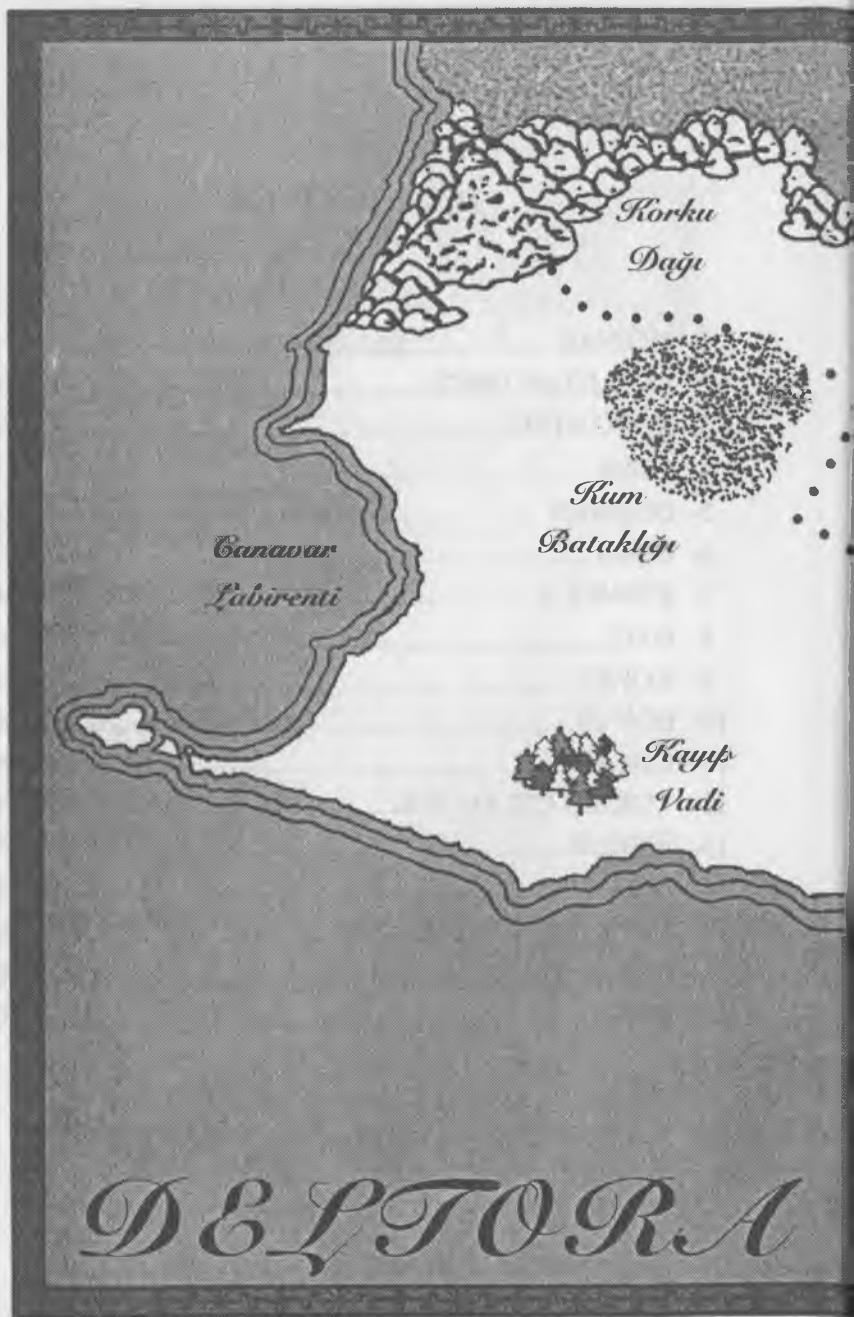
6 * *Canavar Labirenti*

7 * *Kayıp Vadi*

8 * *Del'e Dönüş*

İÇİNDEKİLER

1- SİĞİNAK	9
2- ŞAFAKTAN ÖNCE	15
3- KÖTÜ NİYET	21
4- PLAN	27
5- DÜŞMAN	32
6- UÇUŞ	38
7- KİNMOLA	44
8- DAĞ	49
9- KORKU	56
10- DÖVÜŞ.....	62
11- SİRLAR	69
12- YUKARI ÇIKAN YOL	75
13- İÇERDE	82
14- GELICK	88
15- KORKUNÇ GNOME'LAR	95
16- BAŞAR YA DA ÖL.....	102
17- VEDA	109

Gölgeler Ülkesi

ÜLKESİ

Öykü Öncesi...

Babasının, o daha doğmadan verdiği sözü yerine getiren on altı yaşındaki Lief, büyüdü Deltora Kemerî'nin yedi mücevherini bulmak için büyük bir maceraya atılır.

Ametist, topaz, elmas, yakut, opal, lapis-lazurit ve zümrütten oluşan mücevherler, Gölgelelerin Efendisi'nin krallığı ele geçirmesi için çalınmıştı. Artık ülkenin karanlık ve korkunç yerlerinde gizlenmiş durumdaydılar. Mücevherler, Deltora Kemerî'ndeki yerlerine konursa Deltora tahtının vârisi bulunabilir ve Gölgelelerin Efendisi'nin zulmü sona erebilirdi.

Lief'in yol arkadaşları; bir zamanlar saray muhafızı olan Barda adındaki bir adam; Korkunç Sessizlik Ormanı'nda tanıştıkları, Lief yaşında vahşi bir öksüz kız olan Jasmine'di.

Yolculukları sırasında, Gölgelelerin Efendisi'nin zalim Gri Muhafızları tarafından yakalandıklarında, onları kurtaran ve yüzünde esrarengiz bir yara izi olan Ecel adlı bir adamın liderlik ettiği gizli bir direniş örgütü keşfettiler.

Üç arkadaş bu ana kadar dört mücevheri bulmayı başardılar. Sadakatin sembolü olan altın topazın yaşayanları ruhlar dünyasıyla bağlantıya sokma ve zihni temizleme gücü vardı. Sahibi bir felaketle karşılaşacak olduğunda rengi soluklaşan büyük yakut mutluluğun simgesi ve yılan panzehiriydi. Umudun mücevheri, gelecekte anlar gösteren opaldi. Gökyüzü taşı olan lapis-lazurit bir tılsımdı.

Beşinci taşı bulmak için, neredeyse Gölgediyar'ın sınırına gitmeleri gerekiyor. Efsanevi Korku Dağı'ı.

Devamı...

1

SIĞINAK

Hava temiz ve güzeldi ama hafif bir soğuk vardı. Yürümek için çok güzel bir gün olsa da susuz, yorgun ve korku içindeyken hiçbir şey güzel gelmiyordu. Lief başını eğmiş, kol ve bacakları ağrılar içinde, Barda ve Jasmine'in yanında yürüdüğünü bile fark etmeden âdeta yalpalıyordu.

Su şişeleri neredeyse boştu. Kum Bataklığı'ndan ayrıldıklarından beri, üç arkadaş günde birkaç ağız dolusu suyla idare ediyorlardı. Önlerinde uzanan uçsuz bucaksız topraklarda en ufak bir nehir ya da dere izi yoktu. Batan güneşin turuncu renkte boyadığı gökyüzü bulutsuz ve sonsuzdu.

Lief engebeli ufka bakmamak için başını eğerek yürüyordu. Korku Dağı hâlâ uzaktaydı. Lief umutsuzluk içinde, eğer önce susuzluktan ölmezsek oraya ulaşmamız haftalar alacak, diye düşündü. Ama bunu düşünmek bile içini korkuyla doldurmaya yetti. Attığı her adımın onu Gölgediyar'ın sınırına getirdiğini bilmek daha da korkutucuydu.

Kamburunu çıkarıp, önündeki maceraları düşünerek, Del'den heyecanla yola çıkan çocuğu merak ediyordu. O çocuk artık

Emily Rodda

bir genç gibi görünüyordu. Ve Del'den ayrıldığı o günler çok eskilerde kalmış gibiydi.

Aslında her şey uzun zaman önce değil, sadece birkaç ay önce başlamıştı ve bu kadar sürede çok şey başarılmıştı. Artık Lief'in gömleğinin altındaki Deltora Kemerinde parıldayan dört mücevher vardı. Bulmaları gereken sadece üç taş kalmıştı. Lief kendini Jasmine gibi mutlu, umutlu ve zafer kazanmış hissetmesi gerektiğini biliyordu. Ama bunun yerine, hüznü ve umutsuzlukla savaşıyordu.

Çünkü geriye baktığında, mücevherlerin ele geçirilmesi bir mucize gibi görünüyordu. O ve arkadaşlarının yaşadıkları tehlikeler karşısında hayatta kalmaları inanılmaz bir şanstı. Bu şans daha ne kadar devam edecekti? Lief önlerinde bekleyen tehlikeleri düşündüğü anda morali iyice bozuldu.

Şimdiye kadar Gölgeleğin Efendisi'nin dikkatinden kaçmışlardı ama bu süre kesinlikle sona ermişti. Direniş'in yaralı yüzlü lideri Ecel, onlar hakkında haberlerin yayıldığını söylemişti. Eğer Ecel fısıltıları duymuşsa Gölgeleğin Efendisi de onları kesinlikle duymuştu. Ve tüm bunlara rağmen Lief, Barda ve Jasmine, önlerinde uçmakta, olan Kree'nin kılavuzluğunda açık havada savunmasız yürüyorlardı. Hiç kimsenin adlarını bilmesi önemli değildi. Tanım yeterliydi.

Siyah bir şey başının yanında kanat çırpınca Lief sinirli bir şekilde sışradı, bu yüzden neredeyse tökezliyordu. Oysa Kree, sadece Jasmine'in koluna konuyordu. Kuş ötmeye başladı. Filli, kürkly gri kafasını Jasmine'in ceketinden çıkardı ve heyecanlı bir şekilde dişlerini tıkırdattı.

"Kree ileride su olduğunu söylüyor." diye bağırdı Jasmine. "Küçük bir gölet ya da bir pınar, çünkü ona giden bir dere görmemiş. Yoldan çok uzak olmayan bir korunun içinde."

Korku Dağı

Suyun adı bile adımlarını hızlandırmaya yetti. Kısa bir süre sonra Kree uçarak onlara yol gösterdi. Kaya ve çalılırlar arasından geçip, sonunda soluk, tuhaf görünüşlü ağaçlardan oluşmuş bir koruya girene kadar onu takip ettiler.

İşte orada, tam ortada, beyaz taşlarla çevrili küçük bir gölet vardı. Ona doğru sabırsızca koştular. Sonra taşlardan birine geçirilmiş, üzerine kelimeler oyulmuş, mat bir pirinç levha gördüler. Kelimeleri loş ışıkta ancak seçebildiler.

RÜYA PINARI

TATLI TATLI İÇ YABANCI
VE KEYFİNİ ÇIKAR.

BÜTÜN KÖTÜLÜKLERDEN UZAK DURUN.

Üç arkadaş bir süre tereddüt ettiler. Pınarın suyu pırl pırl ve baştan çıkarıcıydı. Susuzlukları son sınırındaydı. Ama pirinç levhadaki kelimeler hepsinin sınırlarını germişti. Su rahatça içilebilir miydi?

“Jasmine, ağaçlar ne diyorlar?” diye sordu Barda. Bir zamanlar Barda; Jasmine’in yetişen şeylerle konuşabilme yeteneğinden şüphe ederdi, ama bunun üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Jasmine kaşlarını çattı. “Hiçbir şey söylemiyorlar.” dedi, etrafına bakarak. “Tamamen sessizler. Bunu anlamıyorum.”

Lief’in tüyleri ürperdi. Koru yemyeşil ve sessizdi. Gür, yumuşak yapraklar yerde büyümüşü. Küçük bir cennete benzemesine rağmen havada tuhaf bir his vardı.

Lief, kurumuş dudaklarını yaladı. “Bu pınardan içmesek daha iyi olur sanırım.” dedi gönülsüzce. “Büyülü ya da zehirli olabilir.”

“Biz kötü niyetli değiliz.” diye karşı çıktı etti Barda. “Kesinlikle bize bir zararı olmaz.”

Ama olduğu yerde kaldı ve pınara yaklaşmadı.

Filli, Jasmine’in omzunda sabırsızca dişlerini takırdatıyordu.

“Hepimiz susuzluktan ölüyoruz, Filli.” diye mırıldandı Jasmine. “Ama beklememiz gerekiyor. Emin değiliz... Filli! Hayır!”

Küçük yaratık yere atladı. Jasmine’in haykırışlarını umursamadan pınara doğru koştu. Bir anda kafasını kristal gibi sulara daldırdı ve içmeye başladı.

“Filli!” diye çaresizce seslendi Jasmine.

Ne var ki Filli ilk kez onu dinlemiyordu. Korkunç susuzluğunu gidermenin coşkusu içinde kaybolmuştu.

Üstelik midesi bulanmadı ya da yere yıkılmadı.

Hemen ardından pınara doğru uçan Kree oldu. O da gagasını daldırıp başını geriye atarak tekrar tekrar içti. O da herhangi bir tepki vermedi. Ondan sonra Lief, Barda ve Jasmine daha fazla bekleyemeden gölete koşular.

Su soğuk ve tatlıydı. Lief o güne kadar hiç böylesine güzel bir şeyin tadına bakmamıştı. Del’de de su aynı soğuklukta idi ama her zaman biraz metal tadı vardı.

İhtiyaçları kadar içtikten sonra gece ansızın kaçmak zorunda kalırlarsa diye su şişelerini ağızlarına kadar doldurdular. Korumu güvenli görünüyordu. Ama görünüşe aldanmanın aptalca olacağını öğrenmişlerdi.

Ay yükselip gökyüzünde yıldızlar belirlediğinde, çimenlerin üzerine oturup yemek yediler. Yiyecekler soğuktan ama ateş yak-

Korku Dağı

mamaya karar vermişlerdi. Küçücük bir alev bile fener gibi varlıklarını belli edecekti. Battaniyelerini açmadan önce yine güvenlik için ağaçların içine iyice girdiler. Başkaları pınarı bilebilir ve gece içmek için gelebilirdi.

“İyice pimpirikli biri olup çıktın.” diyerek esnedi Jasmine. Battaniyesine sarıldı. “Daha cesur olduğumuz zamanlar da vardı.”

“Artık her şey farklı.” diye fısıldadı Lief. “Şimdi bizi arıyorlar.” Tüyleleri ürperdi.

Barda çabucak ona bir bakış attı, sonra gözlerindeki endişeyi gizlemek için döndü. “Sırayla uyuyacağız, ilk nöbeti ben alıyorum.”

Kree öttü.

“Senin de uyuman gerekiyor, Kree.” diyerek gülümsedi Jasmine. “Sen çok yorgunsun, bütün gece nöbet tutamazsın. Sen, Filli ve ben, Barda bizi uyandırdığında beraber nöbet tutarız.”

Döndü ve gözlerini kapadı, eli Filli'nin yumuşak kürkünün üstündeydi. Lief uyuklarken, Kree'nin, başının üzerindeki ağaç dalına doğru uçuşunu izledi. Sonra kuş sanki fikrini değiştirmiş gibi döndü, çimenlere indi. Jasmine'in yanında olmak, yanına yerleşmek istiyordu. Başını kanadının altına soktu.

Lief küçük bir korku titreşimi hissetti. “Barda.” diye yavaşça seslendi. “Kree'ye bak.”

Barda ısınmak için üzerine örttüğü battaniyenin altından doğruldu ve döndü.

“Niçin bir dala tüneyeceğine yerde uyuyor?” diye fısıldadı Lief.

“Belki bu ağaçlardan hoşlanmıyordur.” diye fısıldayarak karşılık verdi Barda. “Jasmine onların ses çıkarmadıklarını söyledi ve kesinlikle bana göre çok tuhaflar, tamamen birbirlerine benzediklerini fark ettin mi?”

Lief etrafına bakındı ve Barda'nın haklı olduğunu fark etti. Bu ağaçların çok tuhaf gözükmemesinin nedenlerinden biri buydu. Hepsinde aynı düz gövde, gökyüzüne bakan aynı üç dal, aynı yoğunlukta soluk yapraklar vardı. Omurgası karıncalandı.

"Lief, endişe etmeyi bırak, sana yalvarıyorum." diye homurdandı Barda.

"Kree'nin canını sıkın şey her neyse, onun dinlenmesini engellemeye yetmiyor. Onun en iyi yapmanı öneririm, eğer böyle yapmazsan buna pişman olacaksın. Senin nöbet sıran yakında gelecek." Lief yavaşça battaniyesine daha sıkı sarıldı ve uzandı. Bir iki dakika boyunca tuhaf ağaçların soluk yapraklarının çevrelediği yıldızlarla dolu karanlık gökyüzüne baktı. Yaprakları hışırdatan en ufak bir esinti bile yoktu. Tek bir böcek sesi yoktu. Jasmine'in alıp verdiği yumuşak nefesler dışında etrafta tek bir ses bile yoktu.

Göz kapakları ağırlaştı. Kısa bir süre sonra artık onları açık tutamıyordu ve tutmaya da çalışmadı. Eğer Kree uyumaya korkmuyorsa ben de korkmuyorum, diye düşündü. Zaten Barda nöbetteyken bize kim saldırabilir ki?

Birkaç saniye içinde uykuya daldı. Bu yüzden Barda'nın başının yavaşça göğsüne düştüğünü görmedi. Barda'nın hafif horlamalarını duymadı ve koruda yaşayanların yavaşça Rüya Pınarı'na doğru yürürken çıkardıkları hafif ayak seslerini hissetmedi.

ŞAFAKTAN ÖNCE

Lief rüya görüyordu. Bu rüya fazlasıyla gerçek gibiydi. Demirci avlusundaki eski körüğün yanında duruyordu. Avlu karanlık ve terk edilmişti. Gece, diye düşündü. Annem ve babam bu saatte içeridedir. Ama ev de karanlık. Kapıdan ve mutfaktan seslenmesine rağmen hiç kimse cevap vermedi.

Şaşkınlık içinde, korkmadan oturma odasına girdi. Dolunayın ışığı pencereden giriyordu. Perdeler çekilmemişti. Bu tuhaf bir şeydi. Her şey yerlere atılmıştı; kitaplar ve kâğıtlar her yere dağılmıştı. Annesiyle babası ortalığı asla böyle bırakmazlardı.

Onların yatak odası boştu, yatak altüst olmuş ve düzeltilmemişti. Örtüler yerdeydi. Sandığın üzerinde solmuş çiçeklerle dolu bir vazo vardı. Şimdi bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Korkuyla dışarı fırladı. Ay boş avluyu aydınlatıyordu. Ocağın kapısı sallanıyordu. Üzerinde bir işaret vardı. Ne olduğunu tam göremedi. Kalbi güm güm atarak ona doğru yürüdü. Sonra ne olduğunu gördü.

Lief aniden uyandı. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Hızlı nefes alıyor, elleri titriyordu. Kendine rüya gördüğünü söyledi. Ortada korkacak hiçbir şey yoktu.

Yavaşça gökyüzünün soluklaştığını ve yıldızların neredeyse kaybolduğunu fark etti. Artık şafak sökmek üzereydi. Bütün gece uyumuş olmalıydı. Ama ikinci nöbeti alan Jasmine onu uyandırmayı unutmuş muydu?

Jasmine'in yattığı yere bir göz attı. Hâlâ orada yatıyordu. Nefes alışı sessiz ve düzgündü. Kree onun yanına sokulmuştu. Barda çok uzak olmayan bir yerde oturmuştu, sırtı bir ağaca dayalıydı ve başı göğsündeydi. O da derin bir uykudaydı.

Lief kendi kendine güldü. Demek hassas planlarına rağmen hepsi uyumuştu. Dinlenmeye ihtiyaçları vardı. Ve gözüktüğü kadarıyla gece hiçbir şey onları rahatsız etmemişti.

Yine çok susamış olduğunu fark etti. Sessizce battaniyesinden çıkıp ayağa kalktı ve ağaçların arasından pınara doğru gitti. Çıplak ayakları yumuşak çimenlerin üzerinde hiç ses çıkarmıyordu. Koruda sıra dışı başka bir şey olduğunu fark etti; ağaçlar hiç yaprak ya da kuru dal dökmüyor gibiydi.

Yumuşak bir şırıltı sesi duyduğunda neredeyse pınara ulaşmıştı. Birisi ya da bir şey su içiyordu.

Lief'in eli kılıcının kabzasına uzandı. Barda ve Jasmine'i uyandırmayı düşünerek yarı döndü. Ama şu anda pınara o kadar

yakındı ki, koruya giren her neyse, en azından ona bir göz atmak aptalca göründü. Nefesini tutarak son ağacın yanına geldi ve baktı.

Şişmanca bir şey suyun üzerine eğilmiş oynuyordu. Bu bir tür hayvandı; yaklaşık büyük bir köpek kadar vardı ama Lief'in o güne kadar gördüğü bütün köpeklerden daha yuvarlaktı. Lief gözlerini kısıp loş ışıkta daha net görmeye çalıştı. Yaratık koyu, kestane kahverengisiydi. Kürkü yok gibi gözüküyordu. Kulakları küçük ve kafasına yakındı. Kısa ve kalın arka ayaklarıyla, ince uzun ön ayakları vardı. Sırtındaki ve yanlarındaki deri tuhaf bir şekilde benekli ve kat kattı.

Bu da neydi?

Bir adım attı ve yaratık aynı anda doğrulup döndü ve onu gördü.

Lief kocaman, şaşkın, kara gözlere, korkudan diken diken olmuş fırça bıyıklara, pembe, açık bir ağza ve korkudan birbirine kavuşmuş ön ayaklara bakakaldı. İçini çok tuhaf bir zevk ve huzur hissi doldurdu. Nedenini anlayamadı ama bir şey çok açıktı: Yaratık narin ve zararsızdı, üstelik çok da korkmuştu.

"Korkma." dedi alçak ve sakinleştirici bir sesle. "Sana zarar vermeyeceğim."

Yaratık hâlâ ona bakıyordu. Ama Lief, yarattığın korkusunun bir kısmının gözlerinden çıkıp yerini meraka bıraktığını düşündü.

"Sana zarar vermeyeceğim." diye tekrar etti. "Ben bir dostum."

"Adın ne?" diye fare gibi bir sesle sordu yaratık.

Lief dehşetle yerinden zıpladı. Aklına yarattığın konuşacağı hiç gelmemişti. "Adım Lief." dedi hiç düşünmeden.

“Ben Küçük... şey, Prin, Kin’lerin kızı.” dedi yaratık. Doğruldu ve Lief’e doğru badi badi yürümeye başladı. Kısa bacaklarıyla çimenlerin arasında güçlükle ilerliyordu. Ön ayakları eğikti. Ağzı tatlı ve ümit dolu bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Lief’in ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kaldı. İçine anı dalgaları akıyordu. Prin’in yüzünü ilk gördüğünde hissettiği huzura şaşmamak lazımdı. Daha önce onun kim olduğunu nasıl olup da fark etmemişti.

Kin! Del’deki bütün çocukların bildiği efsanevi uçan yaratıklar. Lief’in küçükken beraber uyuduğu Kin oyuncuğu Monty yok muydu? Annesi Monty’yi yumuşak, kahverengi kumaştan dikmiş ve içini samanla doldurmuştu. Geçen yıllar içinde küçük yaratık eskiyip parçalanmıştı. Şimdi diğer hazineleriyle beraber, kendisiyle alay edecek arkadaşlarının gözünden uzakta bir çekmecedeki saklanıyordu. Ama bir zamanlar o Lief’in her yere götürdüğü, en güvendiği arkadaşıydı. O günlerde Lief, Monty’nin canlanmasını öyle çok istiyordu ki!

Belki de bu yaratık, o dileğin gerçekleşmiş hâli olabilir, diye düşündü Lief. Çimlerden kendisine doğru yürüyen bu yaratık Monty olabilirdi. Ama ona tatlı Kin’lerin uzun zaman önce öldüğü söylenmemiş miydi? Artık onlar sadece eski masal ve resim kitaplarını süslemiyorlar mıydı?

Lief yutkundu ve bir an için hâlâ rüyada olup olmadığını merak etti. Ama Prin tam önünde, kocaman canlı bir şekilde duruyordu. Artık onun kahverengi, yosun gibi kürkünü görebiliyordu. Kıvrımlı kanatları kadife gibi tüylerle kaplıydı. Görüldüğü kadar yumuşak olup olmadığını anlamak için onları okşamayı çok istedi.

Korku Dağı

“Benimle oynayacak mısın, Lief?” diye sordu Prin. Bu sırada bıyıklarını kıpırdatıp ayak parmaklarını aşağı yukarı oynatıyordu. “Saklambaç oynayacak mısın?”

Lief o an Prin çok genç olduğunu fark etti. Elbette öyle olmalıydı! Dimdik durduğunda ancak Lief’in omzuna geliyordu. Ama ona söylendiğine göre, yetişkin bir Kin çok büyüktü, eskiden insanlar gökyüzüne baktığında onları ejderha sanıp vurmaya çalışırlardı.

“Ailen nerede?” diye etrafına bakınarak sordu Lief. “İzin istemen gerekmiyor mu?..”

“Hâlâ rüya görüyorlar!” dedi küçümser bir şekilde Prin.

“Güneş doğana kadar uyanmayacaklar. Gördün mü?”

Ağaçların ilerisine ve arasına dağılmış, Lief’in büyük kaya grupları sandığı şeyleri işaret etti. Lief şaşkınlıkla onların kaya değil, sıkı sıkı kıvrıldıklarından sadece kambur sırtları görülebilen Kin’ler olduğunu fark etti.

“Onlar uyanana kadar benim de kıvrılarak yatmam gerekiyordu.” dedi Prin, sesini alçaltarak. “Ama bu adil değil. Benim rüya görecek ilginç bir şeyim yok. Ben oynamayı tercih ederim. Şimdi... Sen saklan, ben şarkı söyleyeceğim. Hile yapmayacağıma söz veriyorum! Şarkıyı yavaşça söyleyeceğim, gözlerimin yanı sıra kulaklarımı da kapatacağım. Hazır mısın? Saklan!”

Ön ayaklarını yüzüne kapattı ve şarkı söylemeye başladı.

“Sen saklanabilirsin ama seni bulacağım.”

Keskin gözlerim seni arayacak...”

Lief bu şarkının Kin çocukları tarafından sayma yerine kulandığını çabucak anladı. Şarkısının sonunda Prin gözlerini açacak ve onun saklanmış olmasını bekleyecekti. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemediği için çabucak koştu ve korunun en yoğun bölgesindeki ağaçlardan birinin arkasına saklandı.

Burası saklanmak için pek uygun bir yer değildi ama Jasmine ve Barda'nın uyuduğu yerden uzaklaşmak istemedi. Bu en azından küçük Kin'e dostça yaklaştığını gösterecekti.

Ağacın gövdesine iyice yaslanıp, kendi kendine gülümseyerek Prin'in şarkısını bitirmesini bekledi.

"... Sen saklanabilirsin ama seni bulacağım,

Kanatlarını çırp ve kaç!

Sen saklanabilirsin ama seni bulacağım.

Keskin gözlerim... Ah!"

Boğulur gibi bir sesle şarkı kesildi. Yüksek sesli kaba bir kahkaha koptu.

"Yakaladım!" diye bağırdı bir ses. "Hey, bana yardım et! Karşı koyuyor."

Dehşete düşen Lief ağacın arkasından çıkıp pınara baktı. İki Gri Muhafız yerde debelenen bir bohçanın üzerine eğilmişlerdi. Bu bohça Prin'di.

Üzerine bir ceket atmışlardı ve şimdi iple sarıyorlardı.

"Bir tekme at, Carn 4." diye homurdandı ikinci muhafız. "Bu ona dersini verir."

Carn 4'ün vahşice tekmesini yiyen bohça hareketsiz kalırken, Lief bağırılmak için kendini tuttu.

3

KÖTÜ NİYET

Lief bir adım attı, sonra tam atlayacakken koluna bir el yapıştı. Bu Barda'nın eliydi. Uykudan şişmiş gözlerle ona bakıyordu. Jasmine de tam arkasındaydı.

“Saklan, Lief.” diye fısıldadı Barda. “Dinlenip yemek yiyecekler. Onlar gitmeye hazırlanana kadar biz çoktan burayı terk etmiş oluruz.”

Lief başını sertçe iki yana salladı. Gözleri hâlâ pınarın yanındaki muhafızlardaydı. “Ben gidemem.” diye fısıldadı. “Arkadaşımı öldürmelerine izin veremem.”

Barda'yla Jasmine'in birbirlerine bakışlarından, aklını kaçırdığını sandıklarını anladı. “Açıklayacak zaman yok. Eşyalarımız nerede?” diye fısıldadı. “Gidip onları alın.”

Jasmine bir kelime bile etmeden ağaçların arasına daldı. Lief'in salaklık yaptığını düşünüyor olabilirdi ama sadece bir tek kılıçla Gri Muhafızlara saldırmasına izin vermeyecekti.

Hemen arkasında Barda'yla beraber Lief pınara doğru yaklaşmaya başladı. Prin'in yattığı yerin yakınına varana kadar ağaçtan ağaca koşular.

Emily Rodda

“Kahvaltıda domuz.” diye böbürleniyordu Carn 4. “Daha iyisi yok.”

“Bu domuz değil.” dedi diğeri. “Ayaklarına bak.”

“Neyse ne. Baksana oldukça yağlı görünüyor. Yemesi güzel olur.” Carn 4 doğruldu ve pınara gidip su şişesinin kapağını açtı.

“Bu suyun kokusunu tam zamanında aldık, Carn 5.” diye seslendi. Şişeyi kaldırıp ne kadar boş olduğunu göstermek için salladı.

Lief, Barda'nın derin bir nefes aldığını duydu. “Onlar Carn takımının üyeleri.” diye fısıldadı Barda. “Tıpkı...”

“Biliyorum.” diye fısıldayarak karşılık verdi Lief. “Tıpkı, bizi Rithmere’de yakalayan Muhafızlar gibi.”

Eli kılıcının kabzasında kayıyordu. Carn 4 ve 5, Kum Bataklığı’ndaki kardeşlerine ne olduğunu biliyor ya da tahmin ediyor olabilirler miydi? Takımlarının düşen itibarını yükseltmek için işi Carn 2 ve Carn 8’in bıraktığı yerden devir mi almışlardı?

Carn 5, pınardaki arkadaşının yanına giderken burnunu elinin arkasıyla ovuşturuyordu. “Burası kene kokuyor.” diye şikâyetlendi.

Lief nefesini tuttu.

“Ama bizimkiler kokmuyor.” Carn 4 şişesini doldurmak için eğildi. “Bizimkilerden ikisi ve onların arkadaşı doğru yoldalar. Glock dedikleri o çirkin şey, hani şu ayağını sürüyen. Attığı her adımda kokusunu takip edebilirsin. O buraya gelmemiş.”

Lief’in kalbi güm güm atıyordu. Demek Ecel, planladıkları gibi Glock ve Neridah’ı serbest bırakmıştı. Carn 4 ve 5, Glock ve Neridah’ı yakalayanlar olmalıydı. Carn 2 ve Carn 8’in kaçılarından sonra Lief’le arkadaşlarını takip ettikleri gibi, onları da takip ediyor olmalıydılar.

Muhafızların ikisinde yüzü pınara dönüktü. Şimdi Prin’i uzaklaştırma zamanı gelmişti. Lief hızla omzunun üstünden geri baktı. Jasmine de nerde kalmıştı.

Korku Dağı

“Hava kararmadan onları yakalayacağız.” dedi Carn 5, büyük bir güvenle. Carn 4’ün yanına diz çöktü ve kendi şişesini suya daldırdı. “Onları ve onları serbest bırakanları. Ve bu yüzden onun canını sıkacağız, değil mi?”

“Onunla biraz eğleneceğiz.” diye ona katıldı diğeri.

İkisi de kahkahalar atarak su içtiler ve suyu etrafa sıçrattılar.

Lief bekleyemeyeceğini biliyordu. Bu şansını kaçıramazdı. Barda’nın, kolunu tutan elini umursamadan bohça şeklindeki Prin’i kaldırıp oradan çekmeye başladı.

Sonradan yaptığı bu hareket yüzünden kendi kendine lanet etti. Prin’in baygın olduğunu varsaymıştı. Ama Prin duyduğu büyük korku yüzünden kımıldamadan uyanık yatıyordu. Üzerine değen tanımadığı elleri hissedince dehşet içinde ciyakladı.

Muhafızlar anında ayağa fırladılar ve ağızlarına doldurdular suyu yutmaya çalışırken dönüp baktılar. Sapanları sular damlayan ellerindeydi. Lief’in Prin’in üstüne eğildiğini görünce hırlayarak onlara doğru koştular.

“Lief! Kaç!” Barda onu yoldan itmeye çalışarak ileri fırladığında Lief, arkadaşının narasını duydu. Ama Lief o noktada donakalmıştı. Şaşkınlıktan ağzı bir karış açıktı.

Çünkü, Muhafızlar çığlık atıyorlardı. Sendeleyip durdular. Ayaklarının altından çıkan kökler toprağa girip onları oldukları yere bağlıyordu. Bacakları birleşiyor ve ağaç gövdesi içinde sertleşiyordu. Bedenleri, kolları ve boyunları gökyüzüne doğru uzuyor ve derileri kabuğa dönüşüyordu.

Birkaç saniye içerisinde artık onların bulunduğu yerde iki ağaç duruyordu. Korulukta bütün diğerleri gibi sessiz, kımıldamayan iki yeni ağaç daha vardı.

Jasmine koşarak geldi, omzundaki Filli korkudan dişlerini takırdatıyordu. “Kayalar canlanıyor!” dedi nefes nefese. “Bu tarafta geliyorlar!”

Yarım saat sonra Lief, Barda ve Jasmine hâlâ şaşkın bir hâlde büyük Kin grubunun arasında oturuyorlardı. Filli fal taşı gibi açılmış gözlerle büyük yaratığa dik dik bakıyordu. Prin annesinin kesesinde korku içinde şikâyet ediyordu.

“Biz uyanana kadar burada kıvrılıp kalmalısın, ufaklık!” diye azarladı annesi. “Bunu sana kaç kez söyledim? Bak, olanları görüyorsun. Bu kötü şeylerden biri seni öldürebilirdi!”

“Suyu içtiler, anne.” diye söylendi Prin, kesenin içinden. “Biliyordum, öyle yapacaklarını.”

“Sana zarar vermeden içeceklerini bilemezdin!” diye bağırdı annesi. “Kımıldama! Senin böğrün fena çürümüş”

“Biz de suyu içtik!” diye bağırdı Barda. Kin’den başlayarak hareketsiz ağaçlara doğru saf bir şaşkınlıkla bakıyordu.

Prin keseden başını çıkardı ve bıyıklarını oynattı. “Zarar vermek niyetinde olmayan kişiler zarar görmeden bu suyu içebilirler.” dedi. Ona öğretilen bir şeyi tekrar ettiği belliydi.

Annesi umursamadan Barda’ya döndü. “Suyu içip zarar görmediğinizde iyi kalpli insanlar olduğunuzu anladık.” dedi yavaş ve kalın bir sesle. “Tabii, bizim için tehlike oluşturmadığınız için dün akşam huzurla uyuduk... Çocuğumuzun sizin için bir tehlike yaratacağını pek sanmıyorduk. Özür dileriz.”

Barda başıyla selam verdi. “Ufaklığa yardım eden, arkadaşım.” dedi, Lief’i göstererek. “Ama kendi adıma söyleyeyim, sizinle tanışmak bir ayrıcalıktır. Kin’leri yaşarken göreceğim hiç aklıma gelmemişti.”

“Artık sayımız iyice azaldı.” dedi Prin’in annesinin yanında duran yaşlı bir Kin. “Dağımızı terk ettiğimizden beri...”

Korku Dağı

“Korku Dağı! Bir zamanlar Korku Dağı’nda yaşadınız, değil mi?” diye araya girdi Lief. Daha fazla sessiz kalamamıştı.

Yaşlı Kin durup Barda’ya baktı.

Barda gülümsedi. “Gördüğünüz gibi benim de ilgilenmem gereken ufaklıklarım var.” dedi, Lief’i kızdırmak için. “Lütfen, araya girişini affedin ve devam edin.”

“Korku Dağı’nın Gnome’ları her zaman bizi yok etmeye çalıştılar.” dedi yaşlı Kin. “Ama okları bize fazla zarar veremezdi. Bizim için asıl tehlike yaratanlar Gölgediyar’dan gelen Vraal adlı yaratıklar ve Gri Muhafızlardı. Ama uzun süre önce bir şey değişti...”

Sesi yavaş yavaş kesildi ve başını eğdi.

“Gnome’lar okların ucuna zehir sürmeye başladılar.” dedi Prin’in annesi, hikâyeye devam ederek. “Bu ölümcül bir zehirdi. Acılar içinde çabucak öldürüyordu.” Sesi bir fısıltıya dönüştü. “Çok kötü bir dönemdi, o zamanlar çok gençtim ama hatırlıyorum.”

Diğer Kin’ler başlarıyla onayladılar ve aralarında fısıldaştılar. Görüldüğü kadarıyla onlar da hatırlamıştı.

“En sonunda, biz geride kalanlar Korku Dağı’nda daha fazla kalamayacağımıza karar verdik.” dedi yaşlı Kin. “Bu kuru bir zamanlar bizim kışlık evimizdi... Gençleri büyütmek için güzel bir yer. Artık bütün yıl boyunca burada kalıyoruz. Artık dağımızı ancak rüyalarımızda ziyaret edip, Boolong ağaçlarını görüyor, şarıldayan derelerin sesini duyuyor ve serin havasını koklayabiliyoruz.”

Gruba bir üzüntü dalgası yayıldı. Uzun bir sessizlik oldu. Jasmine huzursuzca kıpırdandı.

“Dün gece tuhaf bir rüya gördüm.” dedi. Açıkça ortamı biraz neşelendirmeye çalışıyordu. “Ecel denen adamı gördüm. İn-

sanlarla dolu bir mağaradaydı. Dain adındaki çocuk, Neridah, Glock ve başka birçok kişi oradaydı. Glock ağzından akıtarak çorba içiyordu. Onlara seslenmeme rağmen beni duymadılar. Her şey sanki gerçek gibiydi!”

Yaşlı Kin, ona baktı. “Anlamıyor musun? Rüyan *gerçektir*.” dedi. Pençesini suya daldırdı. “Bu Rüya Pınarı’dır. İçerken aklında her kim ya da her ne varsa uyuduğunda ruhun onu ziyaret eder.”

“Biz her gece dağımızı ziyaret ederiz.” diye ekledi Prin’in annesi. Jasmine ona inanmaz gözlerle bakıyordu. “Onu şu anki hâliyle görmek bizi çok rahatlatıyor. Boolong ağaçları eskisinden çok daha sık durumda. Tabii ki artık kozalakları yiyemiyoruz, ama en azından oradayız ve beraberiz.”

“Ben değilim!” dedi gururla Prin. “Ben oraya gidemem. Orayı hiç görmedim! Burası dışında hiçbir yeri bilmiyorum. Bu yüzden rüyada göreceğim hiçbir şeyim yok. Bu adil değil!”

Annesi mırıldanarak eğildi. Diğer yetişkinler üzüntüyle birbirlerine baktılar.

“Rüyamda gördüğüm *gerçek* miydi?” dedi Jasmine.

“Demek Ecel, Neridah ve Glock sağlam bir şekilde Direniş’in karargâhına ulaştılar!” diye bağırdı Barda. Pınarın yanındaki iki yeni ağaca kendinden memnun bir şekilde baktı. “Artık onların başına bela olacak Muhafızlar da yok.”

Sırttı. “Ben Manus ve Ralad halkını gördüm. Yeraltı köylerindeki derenin yanında duruyordum. Şarkı söylüyorlardı ve her şey yolundaydı. Bunu bilmek çok güzel bir şey.”

Ama Lief, yaşadığı şok yüzünden öylece duruyordu. Kendi rüyasını hatırlıyor ve edindiği bilginin de gerçek olduğuyla yavaş yavaş yüzleşiyordu.

4

PLAN

Bir süre sonra Kin'lerin toplantısı bitti ve bütün yaratıklar ağaçların altında yetişen otlarla beslenmeye gitti.

Prin'in annesi, "Burada sadece ot var." diye açıkladı Lief, Barda ve Jasmine'e. Ufaklığı kesesine koydu. "Otlar yeteri kadar besleyici ama onların tadından bıktık ve Boolong ağaçlarının yapraklarıyla kozalaklarını özledik. Bu korudaki ağaçların yaprakları yenmiyor. Onlar gerçekten canlı değiller."

Jasmine'in koluna tüneyen Kree tiksinererek öttü. "Kree baştan beri ağaçların göründükleri gibi olmadığını biliyordu." dedi Jasmine. Etrafına bakarken ürperdi. "Niçin sessiz oldukları belli. Yüzlerce yıldır değişmeden orada durduklarını düşünmek korkunç bir şey."

"Biz de pınar sınavını geçtiğimiz için şanslıyız." dedi Barda. "Yoksa onlar gibi olacaktık."

Lief uzun zamandır konuşmamıştı. Son Kin de gittiğinde Jasmine, ona döndü.

"Sorun ne?" diye sordu. "Her şey yolunda."

"Her şey yolunda değil." diye cevap verdi Lief. "Annem ve babam..." Sustu, umutsuzca gözyaşlarını tutmak için yutkundu.

“Jarred ve Anna mı?” diye atıldı Barda. Birden dikkat kesilmiş görünüyordu. “Sen ne...” Birden yüz ifadesi değişip korkuyla doldu. Anlamıştı. “Bir rüya gördün!” diye bağırdı. “Lief...”

Lief başıyla yavaşça onayladı. “Demirci ocağı boştu.” dedi alçak bir sesle. “Kapıda Gölgelelerin Efendisi’nin damgası vardı. Sanırım... sanırım ölmüşler.”

Şok ve üzüntüden gerilen Barda ona öfkeli bir bakış attı. Sonra dudakları gerildi. “Büyük ihtimalle ölmemiş ama hapse atılmışlardır.” dedi. “Umudumuzu kaybetmemeliyiz.”

“Gölgelelerin Efendisi’nin mahkûmu olmak ölmekten daha beterdir.” diye fısıldadı Lief. “Bunu birçok kez bana söyledi. Beni her zaman uyarıyordu...” Kelimeler boğazına düğümlendi ve elleriyle yüzünü örttü.

Jasmine farkında olmadan ona sarıldı ve Filli, Lief’in omzuna atlayıp yumuşak kürkünü yanağına sürdü. Kree üzgün üzgün öttü ama Barda, kendi korkusu ve üzüntüsüyle mücadele edebilmek için uzak durdu.

Lief sonunda kafasını kaldırdı. Yüzü kâğıt gibi bembeyazdı. “Geri dönmem gerekiyor.”

Barda başını iki yana salladı. “Gitmemelisin.”

“Gitmeliyim!” diye öfkeyle ısrar etti Lief. “Her şeyi bildiğim hâlde yola nasıl devam edebilirim?”

“Sen demirci ocağının boş olması dışında hiçbir şey bilmiyorsun.” dedi sıradan bir sesle Barda. “Jarred ve Anna, Del’deki sarayın zindanında olabilirler. Gölgediyar’da olabilirler. Gizleniyor olabilirler. Ya da daha önce söylediğin gibi ölmüş olabilirler. Her nerede olurlarsa olsunlar, onlara yardım edemezsin. Senin görevin burada.”

“Bana görevden bahsetme!” diye bağırdı Lief. “Onlar benim annemle babam!”

Korku Dağı

“Onlar benim dostlarım.” dedi Barda. Hâlâ o ifadesiz sesle konuşuyordu. “Benim çok sevgili ve tek dostlarım, Lief, sen doğmadan önce bile. Eğer konuşabilselerdi sana neler söyleyebileceklerini biliyorum. Bizim görevimizin onların da görevi olduğunu söyleyeceklerdi. Vazgeçmemen için sana yalvaracaklardı.”

Lief’in öfkesi geçip yerini üzüntüye bıraktı. Barda’nın yüzünü inceledi ve o sert maskenin altındaki üzüntüyü gördü.

“Haklısın.” diye fısıldadı. “Özür dilerim.”

Barda elini arkadaşının omzuna koydu. “Ortada net olan bir şey var.” dedi. “En önemli şey, zaman. Bütün hızımızla Korku Dağı’na gitmeliyiz.”

“Şu andakinden daha hızlı nasıl gidebileceğimizi bilemiyorum.” diye araya girdi Jasmine.

“Yaya gidemeyiz.” diye ona katıldı Barda. “Ama bir planım var.” Yüzünden, çok üzgün olduğu anlaşılrsa da yine de birazcık gülümsemeyi başardı. “Kin’ler niçin evlerini kendi gözleriyle görmek yerine rüyalarında görmek zorundalar? Biz de uçabilecekken niçin yürüyoruz?”

*

Barda, Kin’lerle uzun bir süre konuştu. Onlarla uzun uzadıya tartıştı. Ancak güneş batarken üç tanesi üç arkadaşı Korku Dağı’na kadar taşımayı kabul etti.

Kabul edenler Merin, Ailsa ve Bruna’ydı. Gruptaki en büyüklerin arasındaydılar. Hepsisi de dişiydi, çünkü sadece diş Kin’lerin yolcu taşıyacak keseleri vardı.

Üçü de farklı nedenlerden dolayı kabul etmişti: Merin’in nedeni evini özlemesiydi, Ailsa maceracıydı, Bruna ise Lief, Prin’i kurtardığı için Kin’lerin ona borçlu olduğunu düşünüyordu.

“O bizim için çok önemli.” diye açıkladı Bruna. “Dağımızdan buraya geldiğimizden beri doğan tek çocuk o.”

“Bunun nedeni gelişmek için dağ havası ve Boolong ağaçlarına ihtiyaç duymamız.” diye bağırdı Merin. “Burada, geçici olarak bulunuyoruz. Dağımızda, gelişip üreyebiliriz. Çok uzun zaman önce oraya dönmeliydik.”

“Ölmek için mi dönmeliydik? Ne kadar aptalca konuşuyorsun, Merin!” diye patladı üçünün gitme fikrine aşırı kızan yaşlı bir Kin. “Eğer sen, Ailsa ve Bruna canlı olarak Korku Dağı’na giderseniz, kesinlikle öldürüleceksiniz. Böylece Kin’lerden üç kişi azalacak ve yas tutacak ölü sayımız üç artacak.”

“Burada kalıp yavaş yavaş ölmenin ne anlamı var?” diye patladı Ailsa, koca kanatlarını kaldırarak. “Soyumuzu sürdüreceğiz bebeklerimiz olmadan önümüzde bir gelecek yok. Kin’lerin sonu geldi. Burada oyalanacağıma, doğru bir amaç uğruna ölmeyi tercih ederim.”

“Ama bizim rüyalarımız var.” dedi sakince Prin’in annesi.

“Rüya görmekten bıktım!” diye bağırdı Ailsa.

“Ve ben hiç rüya göremiyorum!” diye bağırdı Prin. Ailsa’nın yanına koştu ve ön ayaklarına kapandı. “Beni de yanında dağa götür.” diye yalvardı. “O zaman, ben de onu göreceğim. O zaman rüya gördüğümüzde ben de sizinle gelebilirim.”

Ailsa başını iki yana salladı. “Sen gelemezsin, ufaklık. Sen çok değerlisin. Ama şunu düşün: Rüyanda bizi görebilirsin. O zaman nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı görebilirsin. Bu kendi başına yolculuk etmek gibi olmaz mı?”

Göründüğü kadarıyla Prin aynı şekilde düşünmüyordu, çünkü annesinin emir ve yalvarmalarına aldırmayarak sızlanıp ağlamaya başladı. En sonunda annesi onu alıp götürdü ama gözden kaybolduklarında bile tartışmaları ağaçların arasından onlara ulaşıyordu. Diğer Kin’ler üzgün görünüyorlardı.

Korku Dağı

Yaşlı olan kaşlarını çattı. “Ne yaptığınızı gördünüz mü?” diye Barda, Lief ve Jasmine’e doğru çıkıştı. “Siz gelmeden önce burada huzurlu ve mutlu bir şekilde yaşıyorduk. Şimdi aramızda öfke var ve ufaklık mutsuz.”

“Yabancıları suçlamak hiç de adil değil, Crenn.” diye itiraz etti Bruna. “Merin, Ailsa ve ben kendi isteğimizle dağa gitmeyi kabul ettik.”

“Bu doğru.” dedi nazikçe Merin. “Ufaklık da sadece son birkaç yıldır söylediklerini tekrar ediyordu, Crenn. Büyüdükçe zaman içinde bunları daha da çok söyleyecek. Onun burada, kendi yaşıtı olmadan geçen hayatı çok sıkıcı. O Ailsa’ya çok benziyor... hayat dolu ve maceracı.”

“Ve benim gibi onu da uyutacak rüyaları yok.” diye araya girdi Ailsa. Parlak gözleri Jasmine, Lief ve Barda’ya döndü. “Sanırım huzurumu bozdukları için yabancılara teşekkür etmeliyim.” diye ekledi. “Bugün bana tekrar yaşadığımı gösterdiler.”

Crenn dimdik doğruldu. Yaşlı yüzü, beyaz bıyıkları, soluk ve özlem dolu gözleri dağa döndü. Konuşmaya başladığında güneş ufukta tamamen batmıştı.

“Tabii ki hepiniz gerçeği söylüyorsunuz.” dedi isteksizce. “Ve eğer böyle olacaksa, böyle olsun. Ben sadece sağ salim gelmeniz için dua edeceğim ve kendinize dikkat edip, bütün hızınızla geri dönmeniz için size yalvaracağım.”

“Döneceğiz.” diye söz verdi Ailsa. Etrafına gülümsedi. “Bu pınardan şimdi içeceğim ama bu gece tekrar içmeyeceğim. Böylece hafif uyuyacağım. Birimiz yarın sabah diğerlerini çağırmak için uyanmak zorunda. Şafak sökmeden gitmemiz lazım.”

5

DÜŞMAN

O gece Lief tekrar rüya gördü. Bunu planlamıştı. Pınardan doya doya içerken annesi ve babasını düşünmüştü. Eğer ölmüşlerse, bununla yüzleşmek en iyisi, dedi kendi kendine. Eğer yaşıyorlarsa, bu onların nerede olduğunu bulmak için tek fırsatım.

Üç arkadaş uyumaya hazırlanırken, öğrenmek üzere olduğu şey yüzünden Lief sessiz ve gergindi. Barda ve Jasmine'e hiçbir şey söylememiş olsa da Lief'in neler planladığını tahmin ediyorlardı. Çünkü birbirlerine iyi geceler dilemekten başka hiçbir şey söylememişlerdi. Lief böyle olduğu için memnundu. Bu onun tek başına yüzleşmesi gereken bir durumdu ve bunu konuşmanın hiçbir faydası olmazdı.

Uzun süre uyuyamadı ve gökyüzündeki yıldızları seyretti. Ama en sonunda pınar suyunun neden olduğu uyku bastırdı.

Bu defa, rüya neredeyse hemen başladı.

Fark ettiği ilk şey kokuydu; rutubet ve çürük kokusu. Sonra sesler vardı; yakındaki inleyen ve ağlayan insanların uzaktan gelen boğuk sesleri yankılanıyordu. Çok karanlıktı.

Korku Dağı

Bir mezarın içindeyim diye dehşetle ürperdi. Ama sonra gözleri karanlığa alıştı ve bir zindanda olduğunu gördü. Başı eğik bir kişi köşede yerde oturuyordu.

Bu babasıydı.

Hücrede sadece ruhen bulunduğunu unutan Lief, oturan adamın yanına gidip kolunu tuttu. Eli etin içinden geçti. Babası sefil bir durumda başını eğmiş, ne bir şey duyuyor, ne de hissediyordu. Gözlerinden sıcak yaşlar boşanan Lief, tekrar ona seslendi. Babası bu kez kımlıdanıp başını kaldırdı. Lief'e baktı, şaşkın ifadeli yüzündeki kaşları hafifçe çatıldı.

"Evet, baba, evet! Benim!" diye bağırdı Lief. "Beni duymaya çalış! Ne oldu? Burası neresi? Annem?.."

Ama babası derin derin iç çekerek tekrar başını eğdi. "Rüya görüyorum." diye kendi kendine mırıldandı.

"Bu bir rüya değil!" diye bağırdı Lief. "Ben buradayım! Baba..."

Babasının başı hızla kalktı. Hücrenin kilidinde bir anahtar dönüyordu. Kapı gıcırdayarak açılırken, Lief olduğu yerde döndü. Orada üç kişi duruyordu. Uzun cübbe giyen ince, uzun boylu bir adamın arkasında meşaleler tutan iki iri yarı muhafız vardı. Lief bir an için çılgınlıklarının duyulduğunu sanarak paniğe kapıldı. Ama hemen yeni gelenlerin babası gibi ondan habersiz olduğunu fark etti.

"Evet, Jarred!" Uzun cübbeli adam, muhafızlardan birinin meşalesini aldı ve hücrenin ortasına geldi. Titreşen alevin ışığıyla aydınlanan yüzü açık seçik görülüyordu; elmacık kemikleri çökmüştü ve ince ağzında gaddar bir ifade vardı.

"Prandine!" dedi Lief'in babası.

Lief'in kalbi heyecanla atmaya başladı. Prandine mi? Kral Endon'un başdanışmanı, Gölgelerin Efendisi'nin gizli uşağı mı? Ama o ölmemiş miydi?

Adam gülümsedi. "Prandine değil, demirci." diye alay etti. "Prandine denilen kişi bu sarayın kulesinden on altı yıl önce efendimin bu krallığı ele geçirdiği gün düşüp öldü. Prandine dik-katsiz ya da şanssızdı. Belki bu konuda bir şey biliyorsundur?"

"Hiçbir şey bilmiyorum."

"Göreceğiz. Ama biri öldüğünde her zaman yerini başka biri alır. Efendim şimdi bu vücuttan hoşlanıyor. Kendini bende hayata geçirmeyi tercih etti. Adım Fallow."

"Karım nerede?"

Lief nefesini tuttu. Zayıf adam dudak büktü.

"Bunu bilmek seni memnun edecek mi? Eğer sorularına cevap verebilirsen belki sana söylerim."

"Hangi sorular? Bizi niçin buraya getirdiniz? Biz kötü bir şey yapmadık."

Fallow muhafızların beklediği kapıya döndü. "Bizi yalnız bırakın!" diye emretti. "Mahkûmu yalnız sorgulayacağım."

Muhafızlar başlarıyla onaylayarak çekildiler.

Kapı sıkıca kapanır kapanmaz, ince uzun adam cübbesinin ceplerinden bir şey çıkardı. Küçük, soluk, mavi bir kitap.

Bu *Deltora Kemer*'ydi, Jarred'in saray kütüphanesinde gizlenmiş bulunduğu kitap. Büyürken Lief'in sık sık okuduğu, ona Kemer'in gücü ve mücevherleri hakkında çok şey öğreten kitap.

Lief onu adamın elinde görmek için eğildi. Onu Fallow'dan kapıp, babasını zalim alaylarından kurtarmak istedi. Ama gücü yoktu. Tek yapabildiği şey durup izlemektir.

"Bu kitap senin evinde bulundu, Jarred." diyordu Fallow. "Oraya nasıl geldi?"

Korku Dağı

“Hatırlamıyorum.”

“Belki sana yardım edebilirim. Biz onu tanıyoruz. Sarayın kütüphanesindeydi.”

“Ben gençken sarayda yaşadım. Ayrılırken yanıma almış olabilirim. Çok zaman geçti, bilmiyorum.”

Fallow kemikli parmaklarıyla kitaba vurdu. Zalim gülümseme yüzünden hiç silinmiyordu.

“Efendim bizi aldattığını düşünüyor, Jarred.” dedi. “Senin, aptal genç arkadaşın Kral Endon’la bağlantıda olduğunu ve salak karısıyla doğmamış yumurcaklarının kaçması için ona yardım ettiğini sanıyor.”

Lief’in babası başını iki yana salladı. “Endon benim bir hain olduğuma inanacak kadar salaktı.” dedi alçak ve monoton bir sesle. “Endon asla benden yardım istemezdi, ben de ona yardım etmezdim.”

“Biz de öyle düşündük. Ama şimdi emin değiliz. Krallıkta tuhaf şeyler oluyor, demirci. Efendimin hoşlanmadığı şeyler.”

Lief babasının aşağı bakan gözlerinde ani bir umut parlaması gördü. Çabucak Fallow’a bir göz attı. O da bunu görmüş müydü?

Görmüştü. Devam ederken onun gözleri soğukça parıladı.

“Efendimin değer verdiği bazı müttefikler acımasızca öldürüldüler. Efendimin değer verdiği bazı eşyalar da çalındı.” diye devam etti Fallow. “Kral Endon’un hâlâ yaşadığından şüpheleniyoruz. Krallığını geri almak için son, işe yaramaz bir uğraş verdiğinden şüpheleniyoruz. Bu konuda ne biliyorsun?”

“Hiçbir şey. Del’deki herkes gibi ben de Endon’un öldüğüne inanıyorum. Bize öyle söylediler.”

Emily Rodda

“Doğru!” diye araya girdi Fallow. Sonra öne doğru eğildi. Böylece yüzü ve elindeki meşale, yerde yatan adama iyice yaklaştı. “Oğlun nerede, Jarred?” diye sordu.

Lief’in ağzı kurudu. Babası başını kaldırıırken onu izledi. Kendisinininkine benzeyen çok sevdiği yüzdeki acı, üzüntü ve bitkinlikten oluşan derin kırışıklıkları görünce içi burkuldu.

“Lief aylar önce evi terk etti. Demircilik zanaatından usanmıştı. Şehirde arkadaşlarıyla kafasına göre yaşamayı tercih etti. Nerede olduğunu bilmiyoruz. Bana niçin onu soruyorsun? Annesinin ve benim kalbimi kırdı.”

Lief babasının cesareti karşısında gurur duydu. Sesi yüksek ve şikâyetçiydi; incinmiş bir baba gibiydi. Her zaman doğru söyleyen babası sanki doğuştan yalancıymış gibi, her ne pahasına olursa olsun oğlunu ve amaçlarını korumaya kararlıydı.

Fallow acılar içindeki yüzü yakından inceledi. Yalan söylüyor muydu, söylemiyor muydu?

“Söylendiğine göre oğlun yaşlarında bir çocuk, ülkeyi do-laşıp efendimin planlarını altüst etmeye çalışan üç suçludan biri.” dedi yavaşça. “Yanında bir kız ve yetişkin adam var. Siyah bir kuş onlarla beraber uçuyor.”

“Bana bütün bunları niçin anlatıyorsun?” Yerdeki adam huzursuzca kıpırdandı. İyice sabırsızlanmış görünüyordu. Ama onu çok iyi tanıyan Lief, dikkatlice dinlediğini görebiliyordu. Bir kız ve siyah kuştan bahsedildiğini acayip merak ettiğine hiç şüphe yoktu. Jasmine ve Kree’den ya da Sessizlik Ormanı’nda olanlardan haberi yoktu.

“Bu çocuk.” diye devam etti Fallow. “Oğlun olabilir. Sen sakatsın ve kendi yerine onu bu boş maceraya yollamış olabilirsin. O adam, Endon olabilir.”

Korku Dağı

Lief'in babası güldü. Bu kahkaha tamamen doğal gibi göründü. Tabii ki öyle olacak, diye düşündü Lief. Barda'yı narin ve çekingen Kral Endon'la karıştırmak çok saçmaydı.

Fallow'un ince dudakları bir çizgi hâlini aldı. Meşalenin alevini gülen adamın gözlerinin önünde tehlikeli bir şekilde titreyecek kadar indirdi.

"Kendine dikkat et, Jarred." diye homurdandı. "Sabrımı fazla zorlama. Hayatın benim elimde. Ve sadece seninki de değil."

Kahkahalar durdu. Babası tekrar başını eğince Lief dişlerini gıcırdattı.

Fallow kapıya gitti. "Geri geleceğim." dedi alçak sesle. "Söylediklerimi tekrar düşün. Bir sonraki ziyaretimde senden cevaplar bekleyeceğim. Şüphelendiğim şeyi yapmışsan, saf acı gerçeği söylemene yetmeyecektir. Ama sevdiğin birinin çektiği acı çok daha ikna edici olacaktır."

Yumruğunu kaldırdı ve kapıya vurdu. Açılan kapıdan çıktıktan sonra kapı arkasından sertçe kapandı. Anahtar kilitte döndü.

"Baba!" diyerek duvarın dibine yığılan adama bağırdı Lief. "Baba, umutsuzluğa kapılma. Mücevherlerin dört tanesini bulduk. Şimdi beşinciyi bulmak için Korku Dağı'na gidiyoruz. Elimizden geldiği kadar hızlı hareket ediyoruz!"

Ama babası kımıldamadan oturdu ve görmeyen gözlerle karanlığa baktı. "Yaşıyorlar." diye fısıldadı. "Yaşıyorlar ve başarıyorlar!"

Gözleri parladı. Yumruklarını sıkarken zincirleri şingırdadı. "Lief, Barda, bol şanslar! Ben kendi savaşımı elimden geldiği kadar burada veriyorum. Siz de kendi savaşınızı vermelisiniz. Umutlarım ve dualarım sizinle beraber!"

6

UÇUŞ

Lief sesler duyarak uyandı. Neredeyse şafak sökmek üzereydi. Jasmine ve Barda çoktan kalkmış, silahlarını alıp kemerlerine sapan kutularını takıyorlardı. Ailsa, Merin ve Bruna, pınara gidiyorlardı. Lief rüyasını hatırlayarak kımıldamadan yattı. Bittikten sonra saatlerce uyumasına rağmen, bütün detayları net bir şekilde aklındaydı.

Korkunç bir ağırlık onu yere bastırıyor gibiydi. Bu, babasının tehlike ve acı içinde olmasının, annesi için korku duymasının verdiği ağırlıktı. Sonra babasını parıldayan gözlerini ve son kelimelerini hatırladı.

Ben elimden geldiği kadar kendi savaşımı burada veriyorum. Siz de kendi savaşınızı vermelisiniz.

Lief doğruldu, mutsuzluğu büyük bir karanlığa dönüştü.

“Jarred ve Anna her zaman durumun bu noktaya varacağı biliyorlardı.” Barda yanında duruyordu. Asık yüzünde ciddi bir ifade vardı.

“Babamı mı gördün?” diye bağırdı Lief, ayağa fırlayarak. “Sen de mi?”

Korku Dağı

Battaniyelerini kaldırıp çantalarını sırtladılar ve pınara doğru beraberce yürümeye başladılar. Alçak sesle konuşuyorlardı. Jasmine dinleyerek onları takip etti.

“Uykuya dalar dalmaz rüya gördüm.” dedi Barda. “Senin de aynı şeyi planladığını biliyordum, Lief, ama kendi adıma Jarred’in nasıl üstesinden geldiğini görmek istedim. Çok az şey öğrendim ama onu gördüm. Zincirler içinde bir zindanın duvarına dayanmış oturuyordu.” Bunu hatırlayınca yumruğunu sıktı. “Hiçbir şey yapamadım. Keşke ona söyleyebilseydim...”

“Biliyor!” diye bağırdı Lief. “Başarılı olduğumuzu biliyor. Bu ona umut verdi.”

“Seni duyabiliyor muydu?”

“Hayır. Başka bir yerden öğrendi.”

Pınara ulaşmışlardı. Kurutulmuş meyve ve tatlı suyla ısıtılmış peksimetle hızla kahvaltı yaparlarken, Lief, Fallow’un hücreyi ziyaretini anlattı. Barda, Kral Endon sanıldığını duyunca güldü.

“Zavallı annem duymuş olsaydı gurur duyardı.” dedi. “Demek demirci ocağının kapısındaki dilencinin ortadan kayboluşunu fark etmemişler.”

“Evet.” dedi Lief. “Ya da fark etmişlerse bile şehirdeki başka bir yere gittiğini sanmış olmalılar.” Kaşlarını çatı. “Ama benimki farklı bir hikâye. Sorun başladığında, babamın geçmişinden dolayı ocağa gittiler. Benim ortadan kaybolduğumu gördüler. Evi aradılar...”

“Ve kitabı buldular.” diye mırıldandı Barda. “Jarred’e çok önceden onu yok etmesini söylemişim. Ama etmedi. Onun çok önemli olduğunu söyledi.”

Lief arkasında hafif bir ses duydu ve döndü. Jasmine çantasını çekiyordu. Dudaklarında kararlı bir ifade vardı, gözlerinde ise üzüntü. Lief, bunun nedenini bildiğini düşündü.

“Dün gece rüyamda hiçbir şey görmedim.” diye Lief’in sorusuna cevap verdi. “Pınardan su içerken babamı görmeye çalıştım, götürüldüğünde o kadar ufaktım ki yüzünü hatırlayamadım. Benim için şu anda bulanık bir görüntüden başka bir şey değil. Bu yüzden, şansımı kaçırdım.”

“Üzgünüm.” dedi Lief.

Jasmine omuz silkip saçlarını geriye attı. “Belki de en iyisi bu. Babam yıllardır hapiste olmalı. Nasıl ıstıraplar çektiğini kim bilir? Ona yardım etmek için hiçbir şey yapamayacağımı bilmek benim için bir işkence olacaktı. Onu da annem gibi ölü bilmek daha iyi.”

Aniden arkasını döndü. “Çabuk olsanız iyi olur. Bu gereksiz konuşmalarla zaman kaybediyoruz.”

Yanında uçan Kree’yle beraber uzaklaştı. Barda ile Lief çabucak yeni çantalarını hazırladılar ve onu takip ettiler. İkisi de Jasmine’in sert sözlerinin arkasında büyük bir acı olduğunu biliyorlardı. İkisi de içlerinden, keşke ona yardım edebilseydik, diye geçirdiler. Ama yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Jasmine, babası, Lief’in annesiyle babası ya da Gölgelelerin Efendisi’nin zulmünün binlerce kurbanı için yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Sadece...

Sadece şu anda yaptığımız hariç, diye düşündü Lief. Kin’ler ve Jasmine’in beklediği, korunun ötesindeki yere yaklaşıyordu. Deltora Kemerimiz bizim görevimiz. Görevimizi tamamladığımızda, Endon’un vârisi bulunup Gölgelelerin Efendisi devrildiğinde bütün mahkûmlar özgür olacak.

*

Kin’ler çimenlik bir tepenin üzerindeki ağaçların ötesinde bekliyorlardı. Prin hariç hepsi yolculara güle güle demek için toplanmışlardı.

Korku Dağı

“Ufaklık gelmedi.” dedi Prin’in annesi. “Onun adına özür dilerim. Genellikle kızgınlığı uzun sürmez ama bu kez farklı.”

“Bu kez hayal kırıklığı çok büyük.” diye mırıldandı Ailsa. “Zavallı ufaklık. Onu anlıyorum.”

Merin aydınlanmakta olan gökyüzüne bir göz attı ve Barda’ya döndü. “En büyük ben olduğum için sen benimle geleceksin.” dedi nazikçe. Yapacağı yolculuk yüzünden tedirgin görünüyordu.

Daha da gergin olan Barda onun kesesine tırmandı. Lief bu görüntü karşısında gülmek için kendini zor tuttu ve bütün korkularına rağmen birçok Kin yüksek sesle güldü.

“Ne büyük bir bebeğin var, Merin.” diye seslendi Prin’in annesi. “Ne kadar da güzel!”

Hem Barda, hem de Merin ağırbaşlı sessizliklerini bozmadılar.

Lief, Ailsa ile Jasmine de üçünün en küçüğü olan Bruna’yla gidiyordu. Sıraları geldiğinde keselere tırmandılar. Filli, Jasmine’in omzunda neşeyle dişlerini takırdatıyordu. Kin’lerin harika yaratıklar olduğunu düşündüğü açıkça ortadaydı ve içlerinden birine bu kadar yakın olduğu için heyecanlanmıştı.

Ailsa’nın kesesi sıcak ve kadife gibi yumuşacıktı. Önce Lief ağırlığının onu zorlayacağını düşünerek rahatsız oldu ama kısa bir süre sonra endişesinin gereksiz olduğunu fark etti. “Ufak bir Kin annesinin kesesinden ayrılma zamanı geldiğinde bile senden çok daha ağırdır.” dedi ona Ailsa. “Rahatına bak.”

Ama kısa bir süre sonra Lief’in hissettiği en son şey rahattı. Bu kadar ağır yaratıkların yerden nasıl havalanabileceğini merak etmişti. Bunu birinci elden öğrenmek korkunçtu.

Bu metot oldukça basitti. Ailsa, Merin ve Bruna yan yana durdular, kanatlarını açtılar ve sonra bütün hızlarıyla tepeden aşağı doğru koşmaya başladılar. Acımasızca sarsılan yolcuları güçlükle nefes alarak sadece onlara tutunabildiler. Sonra önlerindeki şeyi gördüler. Tam uçurumun kenarına doğru koşuyorlardı.

Lief bağırdı ve Ailsa kendisini boşluğa atarken gözlerini kapattı. Büyük kanatlar sertçe başının üzerinde çırparken, bir an Lief'in panikten başı döndü. Sonra, gittikçe artan bir hız ve yüzüne çarpan serin hava dalgasını hissetti. Ritmik kanat seslerini fark ettiğinde gözlerini açtı.

Aşağısı, küçük ağaçları ve dolambaçlı dar yollarıyla nakışla işlenmiş kırkyama bir kilim gibi gözükiyordu. Önlerindeki Korku Dağı daha şimdiden yaklaşmış gibi göründü. Hâlâ sisler içindeydi ama öncekinden daha büyük, karanlık ve daha tehditkâr görünüyordu. Arkasında, Gölgediyar'ın sınırıyla kesişen sıradağlar kıvrılıyordu. Onlar da çok yakın görünüyordu.

“Dağa ne zaman geleceğiz?” diye rüzgârın sesini bastırmak için bağırdı Lief.

“Işık azaldığında durmalıyız.” diye cevapladı Ailsa. “Ama eğer hava böyle iyi giderse yarın oraya ulaşırsınız.”

Yarın, diye düşündü Lief. Eğer Korku Dağı'nın cüceleri Kin'ler için gökyüzünü izlemeye devam ediyorlarsa, yarın ne olacağını göreceğiz. Eğer izliyorlarsa bu bizim ölümümüz olacak. Gnome'lar Ailsa, Merin ve Bruna'yı vuracaklar ve biz de onlarla yere düşüp parçalanacağız.

Tüyleri ürperdi. Eli belindeki Kemer'e gitti ve hafifçe mücevherlerin bulunduğu yeri okşadı. O dokununca ısındılar: Topaz sadakat için, yakut mutluluk için, opal umut için ve esrarengiz lapis-lazurit, Gökyüzü Taşı.

Korku Dağı

Kesinlikle her şey yolunda gidecek, dedi kendi kendine. Bu mücevherler kesinlikle bizi koruyacaklar. Ama daha bunları düşünürken, *Deltora Kemerini*nden kelimeler aynen aklına geldi.

* Her mücevherin kendi büyüü vardır. Ama yedisi bir aradayken tek tek parçalarından çok daha güçlü bir büyü oluştururlar. Sadece Deltora Kemerini, Adin tarafından ilk yapıldığı gibi ve Adin'in gerçek vârisi tarafından takıldığında düşmanı yenecek güce sahip olur.

Uyarı çok açıktı. Lief ve arkadaşlarının elindeki mücevherler şimdiye kadar onlara yardım edebildiler ama onları kurtarmazlar.

Lief parmaklarının opal üzerinde dolaşmamasına dikkat etti. Gelecekte görüntüler görmek istemiyordu. Eğer korkunçsa, bunu bilmek istemiyordu. Onu bekleyen kader neyse, onunla zamanı geldiğinde yüzleşecekti.

KİNMOLA

Güneş kızıl bir alev gibi batarken Kin'ler daireler çizerek alçalıp geceyi geçirecekleri bir yer aradılar.

“Şurada yukarıdan su, yiyecek ve barınacak bir yer gözüküyor.” diye Lief’e seslendi Ailsa. “Orası uzun zaman önce dağdan koruya giderken yolculuğumuzda mola verdiğimiz küçük bir orman. Biz oraya Kinmola deriz.”

Yere indiklerinde neredeyse karanlık basmıştı. Yüksek ağaçların arasından altındaki yumuşak barınağa inerken kocaman kanatları sertçe çırpıyordu.

Lief, Barda ve Jasmine kararsızca yere indiler. Tekrar ayaklarının altında sert toprağı hissetmek çok tuhaftı. Etrafa bakındılar. Kinmola kesinlikle sakın bir yerd. Köpükler içinde akan küçük derenin kenarı sık eğrelti otlarıyla çevrilmişti. Büyük ağaçların altında küme küme zehirli mantarlar büyümüşü. Yakınlarından bir yerden şelale sesi geliyordu.

“Ağaçlar ne kadar da büyümüş!” diye heyecanlı bir şekilde bağırdı Merin. Yaprak ve ince dalları kürküyle okşadı. “Dereyi tamamen gizlemişler. Ailsa, bak, bir zamanlar oyun oynadığımız büyük mağaranın girişi eğrelti otlarıyla kaplanmış.”

Korku Dağı

“Her şey çok farklı görünüyor.” diye ona katıldı Ailsa. “Yukarıdan burayı bulmamızın bu kadar sürmesine şaşmamak gerek. Her zaman dağa gideceğimize, rüyalarımızda burayı ziyaret etmeliydik.”

Lief, Barda ve Jasmine bitkince derenin yanına oturup üç Kin’in etrafı dolaşmasını izlediler. Jasmine başını eğip hışırdayan ağaçları dinledi.

“Ne diyorlar?” diye merakla sordu Lief. “Güvende miyiz?”

Jasmine kaşlarını çattı. “Sanırım. Bu ağaçlar Kin’leri tekrar gördükleri için mutlular. Birçoğu yüzlerce yıl yaşamış ve geçmişi çok net hatırlıyorlar. Ama onlarda üzüntü ve korku da hissettim. Burada kötü bir şey olmuş. Kan akmış ve sevdikleri biri ölmüş.”

“Ne zaman?” diye sordu Barda, aniden dikkat kesilmişti.

“Bu ağaçlar için zaman bizimki gibi değildir, Barda.” dedi sabırla Jasmine. “Hatırladıkları üzüntü bir sezon önce de olabilir, yirmi de. İki de onlar için aynı.”

Aniden ürperdi. “Sanırım, küçük bir ateş yakmak güvenli olacaktır.” dedi Jasmine. “Ağaçlar kesinlikle ışığı gizleyecekler. Ve benim neşeye ihtiyacım var.”

*

Arkadaşlar ateşin sıcak alevinin etrafında oturarak, kurutulmuş meyvelerini yiyip fındık ve ballı keklerini keserlerken, Ailsa derenin ötesindeki karanlıktan onlara seslendi. Sesi bir tuhaftı. Dehşete düşerek ayağa fırlayıp bir meşale yaktılar. Ailsa ve diğer Kin’lerin eğrelti otlarıyla kaplı büyük bir mağaranın yanında bekledikleri yeri buldular.

“Mağaramızı araştırıyorduk.” dedi alçak sesle Ailsa. “Gençken burada oyun oynardık. İçinde bir şeyler bulduk. Onları görmek isteyeceğinizi düşündük.”

Üç arkadaş Kin'lerin peşinden mağaraya girdiler. Meşalenin ışığı kayalık duvarlar ve kumluk zemin üzerinde titreşip orada duran şeyleri gösterdi: birkaç tane tava ve tencere, bir kupa, kurutulmuş eğrelti otlarından yapılmış tozlu bir yatak, eski battaniyeler, eski elbiselerden bir bohça, kırılmış dallardan yapılmış bir iskemle, duvara takılmış sönmüş bir meşale...

"Burada birisi yaşamış." diye fısıldadı Lief.

"Ama son zamanlarda değil." dedi Barda. Battaniyeyi aldı ve bir toz bulutu içinde tekrar bıraktı. "Bence yıllarca önce."

"Başka bir şey daha var." dedi sakince Ailsa.

Onları tekrar mağaranın girişine götürdü ve yanda sık büyümüş eğrelti otlarını ikiye ayırdı. Orada düz, yosunla kaplı bir taş vardı; sanki bir şeyi işaret edercesine oraya sağlam bir şekilde dikilmişti.

"Üzerine bir şeyler yazılmış." diye fısıldadı Bruna.

Barda meşaleyi aşağı indirdi ve üç arkadaş taşın üstüne dikkatlice kazılmış kelimeleri gördü.

BURADA,
ECEL YATILYOR.
DOSTANE OLMAYAN
BİR YABANCIYI
MİSAFİR ETTİ
VE ÖLÜMÜ BULDU.
İNTİKAMI ALINACAK.

"Bir mezar taşında pek rastlanmayacak bir isim." diye mırıldandı Barda. Lief ve Jasmine'e anlamlı bir bakış attı. "Ve de yanında da tuhaf bir mesaj."

Donakalmış olan Lief gözlerini kelimelere dikmişti. “Ecel burada ölmüş!” diye fısıldadı. “Ama bu mezar eski... taşa bakılırsa en azından on yıllık. Demek *bizim* Ecel diye bildiğimiz kişi...”

“Tamamen başka biri.” diye hızla bitirdi Jasmine. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. “Sahte bir isim kullanıyor. Ona güvenilmeyeceğini biliyordum. Tek bildiğimiz şey onun Gölgelelerin Efendisi’nin bir casusu olduğu!”

“O kadar aptallık etme! Kendi adını kullanmaması hiçbir şey ispat etmez.” diye homurdandı Barda. “Biz bile onunla karşılaştığımızda sahte isimler kullanıyorduk.”

Lief yavaşça başıyla onayladı. “Kendi kimliğini gizlemesi gerekiyordu. Bu yüzden burada yatan adamın adını aldı.”

“Belki de ihanet edip öldürdüğü adamın.” diye fısıldadı Jasmine. “Çünkü o buradaydı. Bunu hissediyorum!”

Barda ona cevap vermedi. Nazikçe taşın etrafındaki eğrelti otlarını temizlemeye başladı. Lief ona yardım etmek için eğildi. Jasmine kenarda durdu, bakışları soğuk ve kızgındı.

Üç Kin çaresizce bakmaya devam ettiler. Sonunda Merin boğazını temizledi ve ön ayaklarını kavuşturdu. “Bulduğumuz şeyin size acı verdiği ortada. Bundan dolayı üzgünüz.” dedi yumuşak bir şekilde. “Bol bol yaprak yedik ve dereden su içtik. Şimdi kıvrılıp uyuyacağız. Sabah erkenden yola çıkmamız gerekiyor.”

Bunları konuştuktan sonra Ailsa, Merin ve Bruna uzaklaşıp, karanlıkta kayboldular. Kısa bir süre sonra Barda ve Lief işlerini bitirip dönüp dereyi geçtiler. Jasmine sessizce onları takip etti. Ateşin yanına ulaştıklarında, üç Kin birbirine sokulmuşlardı. Bir grup büyük kaya gibi gözükiyorlardı ve anlaşıldığı kadarıyla uyumuşlardı.

Lief battaniyesine sarındı ve uyumaya çalıştı. Ama aniden orman öncekinden daha az sevimli görünmeye başladı. Sanki bir üzüntü peçesi ağaçların üstüne örtülmüş gibiydi. Karanlıkta duyulan gürültüler vardı: sanki biri ya da bir şey onları izliyormuş gibi, kırılan ince dal ve hışırdayan yaprak sesleri geliyordu.

Kendine Ecel diyen adamı düşünmeden edemedi. Jasmine ne söylemiş olursa olsun, mezar taşının üstünde yazılanlardan etkilenmişti. Ecel onlara yardım etmiş, onları Gri Muhafızlardan kurtarmıştı. Bu doğrudu. Ama bütün bunlar çok daha büyük bir planın parçası mıydı? Onların güvenini kazanmak için yapılmış bir planın? Görevlerinin ne olduğunu öğrenmek için?

... Düşmanın zeki ve kurnaz olduğunu, öfke ve kıskançlığının binlerce yılı göz açıp kapayana kadar geçireceğini biliyordu.

Ecel'in yaşamlarında bir kez daha belirmesi şans mıydı? Yoksa emirlere göre mi hareket ediyordu?

Bu önemli değildi. Ona hiçbir şey söylemedik, diye düşündü Lief. Battaniyesine sıkıca sarındı. Ama hâlâ şüphe içindeydi, gece sanki onun üstüne çöküyor gibiydi. Karanlık sınırlar ve olası tehlikelerle doluydu.

Bu akşam hep beraber dereden içtik, dedi kendi kendine. Rüya Pınarı'nın etkisi altında değiliz. Eğer düşman yaklaşırsa uyanacağız. Kree nöbet tutuyor. Ve Jasmine ağaçların güvende olduğumuzu hissettiğini söylüyor.

Ama yine de uykuya geçmesi çok uzun sürdü. Uykuya daldığında, rüyasında tek bir mezar ve yüzü maskeli, esmer, acılar içinde bir adam gördü. Etrafında girdaplar oluşturan yoğun sis şimdi dağılıyor ve yaklaşıyordu.

Maskenin ardında ne vardı? Bu adam dost muydu, düşman mı?

8

DAĞ

Yolcular şafaktan bir saat önce tekrar yola koyuldular. Ailsa, Merin ve Bruna şelalenin üstünden atlayıp dar bir vadiden süzöldüler ve tekrar gökyüzüne yükseldiler. Şimdi çok hızlı uçuyorlardı. Kinmola'da dinlenmek onlara çok iyi gelmiş âdeta yeni bir enerjiyle dolmuşlardı.

“Bunun nedeni derenin suyu.” dedi Lief’e Ailsa. “Çünkü yıllardır ilk kez rüya görmeden uyudum ya da en azından pınarın sağladığı özel rüyalar olmadan. Bu sabah, kendimi tekrar gençleşmiş gibi hissettim.”

“Ben de.” dedi yanlarında uçan Bruna. “Ama gece bir ara kırırdandım. Kabilenin yakında bir yerlerde olduğunu hissettim. Sanki bana bir şey söylemeye çalışıyor gibiydiler. Ama tabii ki ne bir şey duyabildim, ne bir şey görebildim ve bu his kısa bir süre sonra geçti.”

O ve Ailsa başka bir şey konuşmadılar ama Lief, Korku Dağı'nın ufukta gitgide büyüdüğünü izleyerek endişelenmeye başladı. Kin'ler Bruna'yla bağlantı kurmak, varlıklarını hissettirmek için çok uğraşmış olmalıydılar. Vermek istedikleri bir haberleri olabilir miydi? Tehlike haberleri?

Emily Rodda

Gözlerini kapadı ve rahatlamak için kendini zorladı. Korku Dağı'nda olan her şeyi çok yakında öğrenecekti.

*

Öğlen olduğunda dağ önlerinde yükseliyordu. Kocaman, karanlık bir kütle görüntülerini dolduruyordu. Pürüzlü yüzeyi; acımasız kayalar ve dikenli kara ağaçlarla doluydu. Zirvesinin etrafı bulutlarla çevriliydi. Eteklerinden bir yol kıvrılarak çıkıyor, ötedeki sivri zirvelerin içine doğru gözden kayboluyordu. Gölgediyar'a giden yol, diye düşündü Lief ve midesi bulandı.

Sık ağaçların yapraklarının arasından bir şeyler görebilmek imkânsızdı. Şu anda bile Gnome'lar onları görmüş olabilirlerdi. Saklanmış, ölümcül oklarıyla nişan almış, Kin'lerin menzile girmesini bekliyorlardı. Lief'in gözleri bir metal pırlıtsı ya da herhangi bir hareketi görmek için zorlanıyordu. Hiçbir şey göremiyordu ama yine de korkuyordu.

"Bu en tehlikeli an." dedi ona Ailsa. "Gnome'ların nişan almasını zorlaştırmam lazım. Bunu yapmayı çok uzun zaman önce öğrenmiş olsam da hâlâ unutmadım. Sıkı tutun!"

Dalışa geçti, dönüp yukarı tırmandı ve tekrar düşüşe geçti. Bir an nefesi kesilen Lief, Merin ve Bruna'nın Ailsa'nın yaptığı ani hareketlerin aynısını yaptıklarını gördü.

Ve tam zamanında. Birkaç saniye sonra ilk ok hızla onlara doğru gelip Ailsa'nın yanından geçti. Aşağıdan boğuk tiz bir çığlık korusu yükseldi. Lief aşağı baktı ve tüyleri ürperdi. Aniden kayalar soluk tenli, göz çukurları boş yaratıklarla kaplandı. Her birinin vahşice sırttan bir yüzü ve gerilmiş bir yayı vardı. Aniden yüzlerce ok, ölümcül bir tersine yağmur gibi onlara doğru yağdı.

Ailsa sağa, sola, yukarı, aşağıya dalarak devamlı ilerledi. dağa yaklaştıkça ağaçların tepesi onlara doğru daha da yaklaşı-

Korku Dağı

yormuş gibi gözükiyordu. Neredeyse oklardan biri kesinlikle hedefini bulacak kadar yaklaştılar.

“Bütün Gnome’lar yukarıda, kalelerinin yakınındalar!” diye bağırdı Bruna. “Daha aşağıya inin, Kin’ler, daha aşağıya, Boolong ağaçlarının en yoğun olduğu yere. Oraya girmeyi göze alamayacaklar.”

Hava Gnome’ların boğuk, tiz çığlıkları ve koca gövdelerini sağa sola atan Kin’lerin yumuşak homurtularıyla dolmuştu. Lief, Ailsa’nın kalbinin atışını, Barda ile Jasmine’in Merin ve Bruna’yı devam etmeye teşvik etmek için bağırışmalarını zor bela duyuyordu.

“Yüzünü kapa!” diye bağırdı Ailsa. Bir gürültüyle ağaçların tepesine çarptılar, yaprakları ve dalları parçalayıp yere kadar indiler.

*

“Lief iyi misin?”

Lief kaskatı kesilmiş bir şekilde Ailsa’nın kara, endişeli gözlerine baktı. Yutkundu. “Çok iyiyim, teşekkür ederim.” diye homurdandı. “Dikenli bir ağaca biraz önce çarpmış biri ne kadar iyi olabilirse o kadar.”

Ailsa başıyla onayladı. “Bu en iyi inişlerimden biri değildi.” diye ona katıldı. “Ama buradaki Boolong’lar arasında açıklık yoktu. O yüzden burada güvendeyiz. Gnome’lar dikenlerden hoşlanmazlar.”

“Ben de hoşlanmam.” diye homurdandı Barda. Yerde Jasmine’in yanına oturmuş ellerinin üzerindeki kötü görünüşlü birkaç çizige bakıyordu. Ayağa kalktı. Yakında gürül gürül akmakta olan bir dereye gitti ve yaralarını yıkamaya başladı.

Merin ve Bruna akan suyun üzerini örten çarpık çurpuk ağaçların içine dalmıştı. Yamru yumru gövdelerin her tarafındaki dikenli yaprakların arasından küçük, siyah, sert kozalakları neşeyle topluyor ve şekermiş gibi kırarak yiyorlardı.

“Demek bunlar Boolong ağaçları.” diye devam etti Barda. “Onları güzel bulduğumu söyleyemem. Daha önce hiç böyle diken görmedim.”

“Bize zarar vermiyorlar.” dedi Ailsa. Kadifemsi kürkünün üzerine yapışmış yapraklardan birkaç tanesini alıp ağzına attı ve kenarlarındaki uzun, iğne gibi sivri dikenlerine rağmen iştahla çiğnedi.

“Biz burada yaşarken bu kadar çok Boolong ağacı yoktu ve aralarında kıvrılarak giden birçok patika vardı.” diye ağzı dolu bir şekilde konuştu. “Dereler genişti ve her yerde açıklıklar vardı. Onlarla beslenecek kimse olmayınca, Boolonglar harika bir şekilde büyüyüp serpildiler. Tabii ki kozalaklar da fıstık doldu. Onları bu kadar leziz yapan şey de bu!”

Bir gök gürültüsü duyuldu. Ailsa yemeği bırakıp havayı kokladı. Sonra hâlâ etrafı araştırıp kendilerine ziyafet çeken Merin ve Bruna'nın yanına gitti. “Gitmemiz gerekiyor!” diye seslendi. “Bir fırtına geliyor. Keselerinizi kozalaklarla doldurun. Onları diğerlerine götüreceğiz.”

Jasmine başını iki yana salladı. “Mücevher Gnome'larda olmalı, ama bu diken ormanından onların kalesine nasıl tırmanaçağımızı bilmiyorum.” diye söylendi. “Eğer bunu yapmayı denerseniz lime lime olacağız. Şu anda sadece burada oturabiliriz çünkü Kin'ler inerlerken bir açıklığı ezdiler.”

“Belki yangınla bir yol açabiliriz.” diye önerdi Lief.

Kree öttü, Filli sinirle dişlerini takırdattı ve Jasmine başını iki yana salladı.

“Bu aşırı tehlikeli olur.” dedi Jasmine. “Bunun kadar sık bir ormanda yangını asla kontrol edemeyiz. Alevler kolayca bizi de yakabilir.”

Üç Kin onlara doğru geldi. Keseleri kozalak ve dikenli yapraklarla dolmuştu. Sanki tartışıyorlarmış gibi görünüyorlardı.

“Hoşça kal demeye geldik.” dedi Ailsa. “Şu anda gitmemiz gerekiyor, çünkü fırtına patlamadan uzaklaşmamız lazım. Buradaki fırtınalar çok güçlüdür ve günlerce sürebilir.”

“Dostlarımızı bu kadar kısa zamanda terk etmemeliyiz!” diye bağırdı Merin. “Bilmedikleri çok şey var.”

Bruna'nın bıyıkları aksi bir şekilde diken diken oldu. “Merin, Crenn'e mümkün olduğu kadar çabuk döneceğimize söz verdik. Eğer burada oyalanırsak...”

“Burada oyalanmayacağız!” diye bağırdı Merin. “Burası bizim yerimiz. Her zaman olmamız gereken yer burası. Ben şimdi burada olduğumu görüyorum.” Gözleri heyecandan parlıyordu. “Burada kalmalıyız. Diğerleri de bize katılabilir. Gnome'lar dağın aşağısında bize dokunamazlar.”

“Merin, buraya bir mucize eseri indik.” diyerek içini çekti Ailsa. “Dostlarımızın da bu riski almasını istiyor musun? Kaç tanesinin hayatta kalacağını sanıyorsun?”

“Yarısı bunu başarsa bile.” diye araya girdi Bruna. “Birkaç yıl içinde Boolong ağaçları tükenip eski hâlini alacak. Sonra partikalar tekrar açılacak, Gnome'lar geri gelecekler ve katliam tekrar başlayacak.”

Merin başını eğdi. “Bu zalimce.” diye fısıldadı. Ama Lief, Barda ve Jasmine, Merin'in arkadaşlarının haklı olduğunu bildiğini görebiliyorlardı.

Üzerlerinde gök tekrar gürlledi. Ailsa gergin bir şekilde gökyüzüne baktı. “Buradan çok uzak olmayan büyük bir kaya var.” dedi hızla. “Onu biz inerken gördüm. En hızlı oradan uçabiliriz. Bu ağır bir iş olacak ama sanırım hepimiz bunu yapabilecek kadar güçlüyüz.”

Üç Kin arkalarından gelen Lief, Barda ve Jasmine’le Boolong ağaçları arasından kendilerine bir yol açtılar. Kısa bir süre sonra o kayalara ulaşmış, gökyüzüne bakıyorlardı. Siyah bulutlar güneyde toplanıyordu.

“İçlerine sağ salim girdiğimizde bulutlar bizi saklayacaklar.” dedi Ailsa. “Eğer haklıysam Gnome’lar aşağıya bakmayacaklar. Bizden başkalarının da geri gelmesini bekleyerek yukarıları gözleyecekler.”

“O zaman güle güle, sevgili Kin’ler.” dedi Barda. “Bize yaptıklarınız için size ne kadar teşekkür etsek azdır.”

“Teşekkür etmenize gerek yok.” diye karşılık verdi Bruna. “Bu küçük zaman zarfında bile olsa yuvamızı tekrar görmek bizi çok mutlu etti. Tek istediğimiz şey kendinize dikkat etmeniz, böylece bir gün tekrar görüşebiliriz.”

Üçü eğilip başlarını Lief, Barda ve Jasmine’in alınlarına değdirdiler. Sonra dönüp kanatlarını açarak ve gökyüzüne doğru fırladılar.

Birkaç gergin dakika boyunca, kanatlarını çılgınca çırttılar, yere çakılmamak için mücadele ettiler. Üç arkadaş nefes kesici bir sessizlik içinde olanları izlediler. Her an Gnome’ların kanat seslerini duymalarını ve yukarı bakıp, oklarını atmalarını bekle-diler...

Ama her şey yolundaydı. Kin’ler en sonunda kendilerini toparlayıp ileri doğru uçmaya başlarlarken ne bağırma oldu, ne

Korku Dağı

yukarıdan oklar atıldı. Bulutlar etraflarını sararken dış hatları yavaş yavaş silikleşti. Ardından gözden kayboldular.

Barda rahatlayıp iç çekti ve dönüp kayadan inmeye başladı. Lief tam onu takip etmek üzereydi ki gözüne bir şey takıldı. Başını kaldırdı ve üzerlerindeki bulutlardan dengesizce çıkan siyah bir şey gördü.

“Kin’lerden biri geri dönüyor!” diye fısıldadı. “Ama niçin bu kadar yüksek? Ah, hayır!”

Hepsi donakalmış bir vaziyette Kin’in Gnome’ların ateş hattına dalışını izlediler. Bu ne Ailsa, ne Merin, ne de Bruna’ydı. Bu...

“Prin!” diye dehşetle bağırdı Lief.

Küçük Kin, diğerlerinin iniş yerini gösteren kırık ağaçların olduğu bölgeyi görmüştü. Oraya doğru uçarken güdük kanatları zayıf bir şekilde çarpıyordu. Bir saniye sonra, dağdan bir zafer çığılığı ve kahkaha fırtınası koptu. Bir şey, havadan düşmeye başladı. Prin göğsünde bir okla düşüyordu.

9

KORKU

Dehşet içinde bağırarak Lief, Barda ve Jasmine kayadan atlayıp açıklığa doğru koştu. Prin, derenin yanında, yerde güçsüz bir şekilde çırpınıyordu. Kanatları altında kalmıştı ve hafif hafif inliyordu. Gözleri acıdan donuklaşmıştı.

Göğsüne saplanan ok çoktan düşmüştü. Geride kalan yara çok küçüktü. Ama oktaki zehir hızla etkisini gösteriyordu ve işi ni neredeyse bitirmek üzereydi. Prin'in acı içindeki gözleri kapandı.

“Aptal çocuk!” diye homurdandı Barda. “Jasmine...”

“Nektar...” diye aynı anda bağırdı Lief. Ama Jasmine çoktan boynundaki küçük kavanozu açmış, küçük Kin'in göğsüne döküyordu. Son altın rengi Yaşam Zambağı nektarı damlası yaranın içine düştü. Üç damla daha... hepsi bu kadardı.

“Eğer bu yetmezse, bizim yapabileceğimiz başka bir şey yok.” diye mırıldandı Jasmine. Boş olduğunu göstermek için kavanozu salladı. Öfkeden dişlerini gıcırdattı. “Onu vurmakla ellerine ne geçeceğini sanıyorlar ki? Buraya, onu alamayacakları bir yere düşeceğini biliyorlar. Sadece eğlence için mi öldürüyorlar?”

Korku Dağı

“Öyle gibi görünüyor.” dedi Barda. “Onların gülüşünü duy-
dun mu?”

Lief, Prin’in kafasını kucığına alıp bir zamanlar Sessizlik Ormanı’nda Barda’ya seslendiği gibi ona yaşama dönmesi için seslendi. Gözyaşı Gölü’ne giderken Jasmine’in Kree’ye seslendiği gibi. Fareler Şehri’nde Lief’e seslendiği gibi. Jasmine’in uzun zaman önce açan Yaşam Zambaklarından damlarken kurtardığı nektar üç hayat kurtarmıştı. Bir tane daha kurtaracak mıydı?

Prin kıvıldandı. Göğsündeki küçük yara kapanıp gözden kaybolurken Lief nefesini tuttu. Kin’in gözleri açıldı. Kırpıştı-
rak şaşkınca Lief’e baktı.

“Düştüm mü?” diye sordu.

“Prin, burada ne yapıyorsun?” diye avazı çıktığı kadar ba-
ğırdı Lief.

Leif onun korktuğunu görünce verdiği tepkinin aşırı oldu-
ğunu fark edip kendi kendine söylendi. Barda kısa bir süre önce
bunu Kum Bataklığı’nda yapmıştı ve Lief asla aynı şeyi yapma-
yacağına karar vermişti. Karara bak, diye düşündü kasvetli bir
şekilde.

“Özür dilerim, Prin.” dedi daha nazik bir sesle. “Sana ba-
ğırarak istememiştim. Ama senin adına çok korktuk. Bu kadar
yolu tek başına mı uçtun?”

Prin başıyla onaylarken hâlâ ona ihtiyatlı bir şekilde bakı-
yordu. “Sizi izledim.” dedi. “Dağı görebilmek için olası tek şan-
sımı kaçırmak istemedim.”

Açıklıkta etrafına bakıp gördüklerini zihnine yerleştirdi.
Sesi her an güçleniyordu. “Kinmola’da çok yakınınızda uyudum
ve haberiniz bile olmadı.” diye sevinçle devam etti. “Ama bugün
diğerleri o kadar hızlı uçtu ki ben geride kaldım. Çok ama çok
yorgundum. Sonra bulutlar geldi ve kayboldum. Sonra...”

Gözleri ani bir dehşetle fal taşı gibi açıldı. Ön ayaklarını göğsünde kavuşturdu. Sonra başını eğdi ve ortada bir yara olmadığının görünce güçlüğüle soludu.

“Ben yaralandığımı sanmıştım.” diye fısıldadı. “Ama... bu bir rüya olmalı.”

Üç arkadaş birbirlerine bakiştılar. “O bir rüya değildi.” dedi nazikçe Lief. “Sen yaralanmıştın. Ama bizde seni iyileştiren bir iksir vardı.”

“Buraya gelmemeliydin, Prin.” diye homurdandı Barda. “Seni, içlerindeki tek genci kaybederlerse kabilen ne yapar?”

“Kaybolmayacağımı biliyordum.” dedi kendine güvenerek Prin. Ayağa kalkıp etrafa bakındı. “Aılsa nerede?” diye sordu. Olduğu yerde zıplayıp, “Merin ve Bruna? Beni görünce çok şaşıracaklar! Bu kadar uzağa uçabileceğimi sanmıyorlardı.”

Cevap beklemeden derenin öbür tarafına atladı ve seslenerek diğer taraftaki ağaçların arasında hızlı hızlı dolaşmaya başladı.

“Gittiklerini fark etmedi.” diye konuştu Barda. “Onlarla eve dönmeyi planladığı ortada. Tek başına asla geri dönüş yolunu bulamayacak. Onunla ne yapacağız?”

“Bizimle gelecek.” dedi sakince Jasmine.

“Ama bu çok tehlikeli!” diye bağırdı Lief.

Jasmine omuz silkti. “Buraya gelmeyi o seçti. Sonuçta olacaklara şikâyet etmeden dayanmak zorunda. Kin’ler onu fazla sımartmış ve ona bebek muamelesi yapmışlar. Ama o bir bebek değil. Genç ama yardıma muhtaç değil. Bize faydalı olabilir.”

Prin’in derede dans ederek, Boolong ağaçlarından kozalaklar ve yapraklar koparıp kurt gibi yediği yeri başıyla işaret etti Jasmine. Küçük Kin daha şimdiden dikenler içinde oldukça geniş bir yeri temizlemişti.

Korku Dağı

“Gördün mü? Bize yol açmak için yardımcı olabilir.” dedi Jasmine. “Eğer dereyi takip edersek...”

“Bunu konuşmaya bile gerek yok.” diye sertçe araya girdi Barda. “Aklından çok, enerjisi olan inatçı bir çocuğun yükünü almayı reddediyorum. İki tanesi zaten yetiyor.”

Lief bir zamanlar yaptığı gibi bu şakayı üstüne alınmadı ama gülümsemedi de. Prin’i dağa çıkarma fikri Barda kadar ona da tatsız geliyordu.

Gök üstlerinde güreledi. Açıklık iyiden iyiye loşlaşmıştı. Hava yoğun ve ağırdı.

“İlk işimiz sığınacak bir yer bulmak olmalı.” dedi Jasmine. “Fırtına...” Aniden ciddileşti, başı yana yattı. Dikkatlice dinliyordu.

“Ne?..” diye yavaşça sordu Lief. Sonra derenin sesinin gitgide arttığını fark etti. Her an daha da artıyordu. Birkaç saniye sonra sanki açıklığa doğru sular akıyor gibiydi. Bir sel mi, diye şaşkın bir şekilde düşündü Lief. Ama henüz yağmur yağmamıştı ve zaten ses yukarıdan aşağıya geliyordu. Nasıl olur da...

Sonra Prin’i, derenin ortasında kımıldamadan, sessizce ve şaşkın bir vaziyette, gitgide artan sesin yönüne doğru bakar görünce her şeyi unuttu.

“Prin!” diye bağırdı. “Oradan çık! Oradan çık!”

Prin çığlıklar içinde hoplayıp zıplayarak sudan dışarı fırladı. İşte o anda, bir kükreme duyuldu. Kocaman, parıldayan insan şeklindeki bir canavar, tam küçük Kin’in durduğu yere atladı ve onu kıl payı kaçırdı. Avını kaçırmanın öfkesiyle kükreyen şey, olduğu yerde dönüp korkunç başını kaldırdı.

“Vraal!” diye tiz bir çığlık attı Prin. Tökezleyerek dereden geriye doğru kaçarken sesi dehşet içinde çatladı. “Vraal!”

Emily Rodda

Kılıcına yapışırken Lief'in âdeti kanı dondu. Vraal'ın yılan gibi yeşil üzerine sarı çizgili pulları zayıf orman ışığında kötü kötü parlıyordu. Barda kadar uzun boyluydu. Kocaman, öne eğik omuzlarıyla iki misli fazla eni, kırbaç gibi şaklayan bir kuyruğu ve eğri bıçaklar gibi pençelerle biten güçlü kolları vardı. Ama en korkunç tarafı yüzü yokmuş gibi görünmesiydi. Sadece gözleri, burnu ve ağzı olmayan, yamru yumru pullu bir et parçasıydı.

Sonra kükredi. Bu et parçası, çenesi kıpkırmızı açılınca patlayan bir meyveymişçesine yarıya bölünmüş gibi göründü. Aynı anda gözleri göründü. Koruyucu kat ve çıkıntıların arasından parıldayarak yanan turuncu yanıklara benziyorlardı. Dereden fırlayıp tek bir harekette kıyıya atladı.

Artık Lief ayak yerine, yumuşak, nemli toprağa iyice gömülen toynakları olduğunu görebiliyordu. Böyle büyük bir gövdeyi taşıyamayacak kadar narin görünüyorlardı ama tekrar kükeyip ileri fırladığında, Lief bu fikri aklından çıkardı.

Bu yaratık bir ölüm makinesiydi. Bu, gün gibi ortadaydı. Ağaçların üstündeki gök gürlemesini fark etmedi bile. Kötü kötü bakan gözleri Prin'e odaklanmıştı.

"Prin! Eğil!" diye bağırды Barda'nın sesi. Korkudan ani emre itaat eden Prin, kendini yere attığında sapandan fırlayan ölümcül bir kabarcık parçası tam başının üstünde Vraal'a doğru uçtu. Barda silahını bütün gücüyle kullanmıştı ama yaratık inanılmaz bir hızla yana atladı ve sapandan fırlayan zehir dolu kabarcık zarsızca bir ağaca çarptı. İçindeki zehir yere doğru akarken bir tıs sesi çıkardı.

Lanetler okuyan Barda, zehir dolu bir kabarcık parçası daha attı. Lief dehşet içinde bunun sonuncusu olduğunu gördü. Arkadaşı iyi nişan almıştı ama, yaratık yine tam zamanında yana

Korku Dağı

sıçradı. Sağlam bir şekilde başka bir yere indi. Toynakları toprakta büyük delikler açıyordu. Burası Prin'den uzak ama Barda'ya yakındı.

Lief, Prin'in hızla uzaklaşıp dereye yuvarlandığını gördü. Orada güvende olamazdı! Kaçması için ona bağırarak istedi ama yaratığın dikkatini ona çekmek yerinde bir hareket olmayacaktı. Sonra, tereddüt içindeyken Vraal'ın küçük Kin'i tamamen unuttuğunu fark etti. Artık baş düşmanı olarak gördüğü adamla karşılaşmak için dönerken turuncu gözleri yanıyordu. Onu Gri Muhafız zehriyle öldürmeye çalışan adam. Kılıcını çekmiş, onu bekleyen adam.

Yaratığın dudaksız ağzı iğrenç bir şekilde sırttı ve pençelerini uzatıp Barda'ya dövüşmek için meydan okurken yılan gibi tısladı.

10

DÖVÜŞ

Barda olduğu yerde kaldı. Dönmenin, bir adım yana atmanın ya da korktuğunu belli etmenin ölümcül bir tercih olacağını biliyordu. Barda'nın arkasındaki Lief ve Jasmine birbirlerine kısa bir bakış fırlattılar. Yaratık, yıldırım gibi hareket etti. Barda düşmanla karşı karşıyayken Jasmine'deki zehirli kabarcıklar işe yaramazdı. Onun için tek umut gözükmeden gizlice kenara geçmekti.

Vraal en ufak bir uyarı yapmadan saldırdı. Barda'nın kılıcı hızla savunmaya geçti ve yaratığın pençeleri parıldayan çeliğin üzerinde çınladı. Barda döndü ve saldırdı. Bu kez Vraal kendini savunmak için kılıcın geniş yüzüne o kadar sert vurdu ki Barda sendeledi.

Lief, arkadaşının yanına fırladı, kılıcını iyice kaldırmıştı. Vraal zevkten tısladı. İki düşman bir düşmandan çok daha iyiydi. Çok ama çok uzun zamandır dövüşmemişti ve onun üretilme amacı dövüşmekti.

Yeteneklerini kullanmayı özlemişti. Savaşın neşesini ve yenilen düşmanların çığlıklarını özlemişti. Dereden su içmek için

eğildiğinde ciyaklayarak gizlice üzerine atılan, kıpır kıpır Gnome'lar onun dengi sayılmazlardı. Oklardan kaçmak çok kolaydı. Ama bu... bu donmuş kanını ısıtmıştı.

Hırlayarak iki kılıcın üzerine atladı, çaba sarf etmeden onları yana savurdu ve kılıçları tutan iki çirozu sıkıştırmaya başladı. Silahlar iki kez zırlı derisini kestiler. Ama bunu umursamadı. Başına saldırıp keskin gagasıyla onu gagalayan, sonra dönüp tekrar saldıran siyah kuşu da umursamadı.

Vraal acıdan da, ölümden de korkmazdı. Aklında böyle düşüncelere yer yoktu ya da biri hariç hiçbir düşünceye yer yoktu: Kendi cinsinden olmayan bütün yaratıklar savaşıp yenilecek düşmanlardı. Gölge Arena'da veya burada olması önemli değildi.

Hayatı boyunca bir kez dövüş kaybetmişti ama bu çok önce, Gölgediyar'da olmuştu. Vraal artık kaybettiği dövüşü ya da onu burada tek başına bırakıp boş boş dolaştıran rakibi hatırlamıyordu. Ona eşlik eden Gri Muhafızları artık hatırlamıyordu. Onların çığnemiş kemikleri orman toprağının altına gireli çok olmuştu. Ensesinde asılı duran çelik halka eski yaşamından geride kalan tek şeydi. O ve öldürme ihtiyacı.

Üçüncü düşmanını gördü. Bir elinde hançer, diğerinde Muhafızların zehri olan küçük dişi diğerlerinden uzaklaşıyordu. Ya yandan ya da arkadan saldıracaktı. Yavaş ve dikkatlice hareket ediyordu. Vraal'ın arkadaşlarıyla meşgul olduğunu düşünüp onu fark etmediğini sandı. Yanılmıştı, yaratık onunla birazdan ilgilemeyecekti.

Vraal aniden fırlayıp vurdu ve büyük bir zevkle kılıçlılardan ufak tefek olanının sendelediğini görüp, taze kanın kokusunu aldı. Bu koku çok önceki belirsiz anılarını canlandırdı. Gnome'ların kanı bayat, yeşil su gibi sulu ve acıydı. Bu daha iyiydi. Çok daha iyi.

Küçük dişi, diğerlerinden uzaktaydı. Neredeydi? Vraal yanlardaki gözlerinden birini açtı. Kulak yarığının üzerindeki çıkıntılara iyice gömülmüş olan yan gözleri öndekiler kadar iyi görmüyor ama yine de işe yarıyorlardı.

Evet, işte oradaydı. Kollarını yukarı kaldırdı ve nişan aldı. Onun işini bitirme zamanı gelmişti. Kuyruğuyla bir vuruşta kızın işini bitirdi!

Kız düştüğünde, üzerinde uçan siyah kuş acı acı öttü ve kılıç kullanan yaralı adam bağırdı... tek bir söz. Vraal birkaç kelime anlasa da bunu bilmiyordu. O tek sözü iyice duyduğunda hissedilen korku ve acıyı anladı. Vraal sııttı ve ağzı kocaman açıldı.

“Jasmine!” diye tekrar bağırdı Lief. Ama Jasmine düştüğü yerde sessiz, ölü gibi kımıldamadan yatıyordu.

Barda uyarmak için bağırdı. Lief, Vraal’ın pençelerinden tam zamanında kurtuldu, sendeleyip geriye doğru düştü ve sert bir şekilde yere çarptı. Dizlerinin üzerinde doğruldu. Başı zonk-luyordu. Nefesi boğazında düğümlemişti. Kolundaki uzun kesikten şarıl şarıl kanlar akıyordu. Kılıcını zor bela tutabiliyordu.

“Lief...” diye soluk soluğa seslendi Barda. Onun önüne atladı ve ölümcül toynaklarıyla tekmeleyip tekrar saldıran Vraal’a vurdu. “Kaç! Kemer’i kurtar!”

“Seni ve Jasmine’i bırakmayacağım.” diye güçlkle soludu Lief.

“Sana söylediğim gibi yap!” diye öfkeyle gürlledi Barda. “Yaralısın. Hiçbirimize faydan yok. Kaç! Şimdi!”

Barda öfkeyle kılıcını salladı ve tüm gücüyle Vraal’ı bir iki adım gerilettili.

Lief acı içinde sürünerek uzaklaşmaya başladı. Düşen Boolong ağaçlarının dikenlerinin parçaladığı elleri acıyor ve yanı-

Korku Dağı

yordu. Sendeleyerek ayağa kalktı ve birkaç adım daha attı. Sonra durdu ve döndü.

Kaçmanın bir anlamı yoktu. Gidecek, saklanacak hiçbir yer yoktu. Vraal, Barda'nın işini bitirdiğinde kendisinin peşine düşecekti. Burada dövüşerek ölmek, kesinlikle Boolong ağaçları arasında korkular içinde ölmekten daha iyiydi.

Düşen bir yıldırım açıklığı bir an için aydınlatıp manzarayı tüm netliğiyle gösterdi. Barda parıl parıl parlayan koca Vraal'la savaşıyor, Jasmine kıınıldamadan yerde yatıyordu. Ve Prin... Prin derede güçlükle hareket ediyordu. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı, önünde kavuşturduğu ön ayaklarında bir mor balçık yığını tutuyordu. Lief'in şaşkın bakışları altında, kanatlarını açtı.

Sonra hava korkunç bir gök gürlemesiyle patladı. Sanki yeryüzü bile sarsılmıştı. Barda sendeleyip dengesini kaybetti ve dizinin üstüne çöktü. Vraal sıçradı, çizgi gibi turuncu gözleri parlıyordu. Devasa kolunun bir vuruşuyla iri adamın elindeki kılıcı düşürdü. Parıldayan çelik havada bir iki kez döndükten sonra ulaşılmayacak bir yerde toprağa saplandı. Vraal tıslayıp sırtarak öldürmeye hazırlandı.

"Barda!" diye acı içinde bağırdı Lief. İleri doğru sendeledi. Ama Prin... aniden Prin havadan ileri doğru fırladı, Vraal'a doğru. Tam ensesine sertçe bindi ve oraya yapıştı. Balçıkla dolu ön ayaklarını Vraal'ın kafasının etrafına sararken kanatlarını çılgıncasına çırpıyordu.

Vraal kükredi ve sendeledi. Korkunç pençeleri, artık tamamen mora bulanmış başının etrafında savruldu. Prin geriye doğru sıçrayıp güçlü arka ayaklarının üstüne düştü ve dereye doğru sendeleyerek ilerledi. Hâlâ mor lekeler olan ön ayaklarını ileri uzatmıştı.

“Hayır, Prin! Ağaçların arasına kaç! Seni orada görecekm!” diye bağırdı Lief.

Ama yanlış düşünüyordu. Vraal hiçbir şey göremiyordu. Başını geriye atıp öfke ve acı içinde çığlıklar atıyordu.

“Yosun!” diye hıçkırdı Prin. Çılgınca ön ayaklarını yıkıyordu. “Gözlerine ve kulaklarına girdi! Mor yosun! Yeşil yosun iyileştirir, mor yosun yaralar. Bana anlatmışlardı! Bana sık sık anlatmışlardı, bu doğruymuş!”

Şimşek çaktı ve büyük bir gök gürültüsü daha duyuldu. Sonra, sanki gökyüzü parçalanıp açılmış gibi şakır şakır yağmur yağmaya başladı. Doluyla karışık, sert, buz gibi bir yağmur. Barda ayağa kalkmak için sendeledi ve tökezleyerek kılıcına doğru gitti. Lief de kendine gelmişti ve ilerlemeye başladı. Kree çılgınca öterken Jasmine yerde kımıldandı.

Ama bu, Vraal’a yetmişti. Son bir kükremeye döndü ve Prin kenara sıçrarken körlemesine dereye doğru sendeledi, içine dalıp suları sıçratarak uzaklaştı.

*

Daha sonra, yorgun, bitkin ve kemiklerine kadar donmuş olan grup derenin üstünden uzanan bir kayanın yaptığı küçük bir mağarada yan yana çömelmişlerdi. Can yakan dolu, dışarıda hâlâ toprağı dövüyordu. Bir ateş yakmayı başarmışlardı ama o ana kadar onları pek ısıtmamıştı. Ama hiçbirinin şikâyet edecek hâli yoktu.

“Ben zamanımızın geldiğini sanmıştım.” dedi Barda. Bir meşaleyi ateşe daldırarak yaktı. “Yaratık hepimizi öldürmeden durmayacaktı. Lief... kolun nasıl?”

“Çok daha iyi.” dedi Lief. Çantasını sırtına destek yaparak uzanmıştı. Yaralı kolu, yeşil bandaja benzeyen bir şeyle askıya

Korku Dağı

alınmıştı ama aslında dereden yeni toplanmış yeşil parçalar sarmaşıklarla bağlanmıştı.

Yosunun Vraal üstündeki etkisini ve Prin'in ön ayaklarında çıkan berbat kabarcıkları gören Lief, önceleri onların yakınında olmak bile istemiyordu. Ama Prin, henüz yeşil evresindeki yosunun inanılmaz iyileştirme güçleri olduğuna onu inandırmış ve ispat etmek için kendi yanık derisinin üstüne koyup, Jasmine'den sıkıca sarmasını istemişti.

"Sık sık diğerlerinin yeşil-mor yosundan bahsettiklerini duydum." dedi. Barda mağaranın içine ışık ve gölgeler yollamak için meşalesini kaldırdı. "Gnome'lar onu yaralarında kullanırlar. Eskiden Vraal'lar tarafından yaralanan Kin'ler de yeşil yosunla kurtulabilirlerdi. Yalnız, yosunun eski ve ıslak olması gerekiyor ama derenin kenarındaki kayaların altına düşüp mora dönüştüğünde yapışır ve yakar. Tabii ki bu Gnome'ların oklarında kullandıkları gerçek zehir gibi değil. Bu yosun sadece Vraal'ların göz ve kulaklarına zarar veriyor. Ve ne kadar çabuk iyileşmeler de bizim Vraal birkaç gün savaşamayacak."

Lief, sevimli arkadaşına bir göz attı. Prin ona gülümsedi, sarılmış ellerini ısıtmak ve rahatlatmak için kesesine sokmuştu. "Çok cesurdun, Prin." dedi. "Hepimizi kurtardın. Halkın seninle gurur duyacak."

"Kesinlikle." dedi sıcak bir şekilde Jasmine. Filli de ona katılarak dişlerini tıkırdattı.

Prin biraz daha dik bir şekilde oturdu. "Kin'ler Vraal ve buralara kalabalık olarak gelen Gri Muhafızlardan korunmak için her zaman mor yosun kullanırlar." dedi. Görüldüğü kadarıyla bilgisiyle gurur duyuyordu. "Annem ve Crenn bana bunu birçok kez anlatmıştı."

“Ailsa, Merin ve Bruna niçin bunu bize göstermediler acaba?” diye kaşlarını çattı Jasmine.

Prin başını iki yana salladı. “Onlar rüyalarında asla etrafta dolaşan bir Vraal ya da bir Gri Muhafız görmemişlerdir.” dedi. “Sabahları sadece Boolong aēalarıyla konuşuyorlar. şu anda daēdaki tek tehlikenin Gnome’lar olduēunu sanıyorlar.”

“Belki de rüya görmenin sorunu da bu.” dedi yavaşça Bar-da. “Sen sadece rüyanın gsterdiēini kısa bir süre için görüyorsun. Mesela, halkın hiç sana daēda bizim trmzden bir yolcu gördüklerini söylemi, Prin?”

Kk Kin başını iki yana salladı. “Artık buraya hiç kimse gelmez diyorlar. Gnome’ların zehirli oklarının herkesi uzak tuttuēunu söylüyorlar.”

“Grndēi kadarıyla herkesi deēilmiř.” dedi sakince Bar-da. Başıyla maēaranın gerisini gösterdi ve meşaleyi kaldırdı.

Herkes bakmak için döndü. Lief derin bir nefes aldı. Soluk, yumuşak taşın üstünde kaybolmak üzere olan harfler vardı. Lief, onların kanla yazıldıēından emindi.

BEN KİMİM?
HER şEY KARANLIK AMA
UMUDUMU KESMEYECEēİM.
 şEYİ BİLİYORUM,
BİR İNSAN OLDUēUMU BİLİYORUM,
NEREDE OLDUēUMU BİLİYORUM,
NE YAPMAM GEREKTİēİNİ BİLİYORUM,
şİMDİLİK BU KADAR YETER.

11

SIRLAR

Lief, Barda ve Jasmine mağara duvarındaki kargacık burgacık yazılara baktılar. Hepsi de, mesaj yazmak için kendi kanını kullanan, yalnız ve acılar içindeki adamı hayal ediyorlardı.

Bunu niçin yazmıştı? Belki de aklını kaçırmamak için, diye düşündü Lief. Dehşet ve şaşkınlığa dönüşen hayatında bazı şeylerin gerçek olduğuna kendini inandırmak için. Kendinin gerçek olduğunu kendine inandırmak için.

“Kimmiş?” dedi Jasmine. “Şu anda nerede?”

“Belki öldü.” dedi Barda. “Eğer yaralanmışsa, o zaman...”

“En azından burada ölmemiş, çünkü mağarada kemik yok.” diye araya girdi Lief. “Belki iyileşti ve dağdan kaçtı.” Ümidini kesmek istemiyordu.

“Diyor ki; ‘Nerede olduğumu biliyorum.’” diye mınıldandı Jasmine. “Bu kesinlikle, mesajı yazmadan kısa bir süre önce başka bir yerden geldiği anlamına geliyor.”

“Vraal gibi Gölgediyar’dan gelmiş olabilir.” diyerek araya girdi Prin.

Emily Rodda

“Bu imkânsız. Hiç kimse Gölgediyar’dan kaçamaz.” diye homurdandı Barda.

Lief geriye yaslandı, başı dönmeye başlamıştı. Kolunda Jasmine’in elini hissetti ve ona bakmak için çabaladı.

“Fazla kan kaybettin, Lief.” dedi kız, çok uzaktan geliyor gibi görünen bir sesle. “Bu yüzden kendini böylesine zayıf hissediyorsun. Uykun gelirse karşı koyma. Barda ve ben nöbet tutacağız. Korkma.”

Lief konuşmak, sırası geldiğinde kendisinin de nöbet tutacağını söylemek istedi. Hatta Vraal tarafından hırpalandığını ve dinlenmeye ihtiyacı olduğunu da söylemek istedi. Prin’in sağ salim güvende olmasını sağlaması için arkadaşına yalvarmak istedi. Ama ne göz kapakları açık tutabildi ne de dudakları kelimeleleri oluşturabildi. Böylece en sonunda sadece onun söylediğini yaptı ve uyudu.

*

Fırtına bütün gece ve ertesi gün boyunca sürdü. Gök hiç durmadan gürlledi. Dolu sulu kara dönüştü. Rüzgâr Boolong ağaçlarını vahşice kırbaçladı.

Dördü sığınaklarında birbirlerine sokulup yemek yediler, dinlendiler, mağaranın ağzından gürül gürül akan dereden su içtiler ve sırayla nöbet tuttular. Ancak tekrar gece olduğunda, geciktikleri için huysuzlanıyorlardı. Lief’in kolu ve Prin’in ön ayakları inanılmaz bir şekilde iyileşiyordu. İçten içe Vraal’ın da o kadar çabuk iyileşeceğinden korktular.

“Eğer yeşil yosunun iyileştirdiğini öğrenseydi.” diye onlara hatırlattı Prin. Bir taraftan da bir Boolong kozalağını dişliyordu. “Ama bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. Vraal’lar sadece dövüşmek ve öldürmek konusunda beceriklidir, derdi annem.”

Korku Dağı

Annesinden bahsedince kekeleyip, güçlükle yutkundu.

“Vraal geldiğinde yanımızda olman çok büyük bir şans. Ama annen ve diğer Kin’ler seni merak etmiş olmalılar, Prin.” dedi Lief, bir süre sonra.

“Güvende olduğumu biliyorlar.” dedi yavaşça Prin. “Dün gece rüyalarında bizi ziyaret ettiklerinden eminim.”

Etrafına bakındı. “Şimdi yine gece oldu. Her an buraya gelebilirler. Hepsi mağaraya sığabilirler, çünkü ne de olsa bu sadece bir rüya.” Başını eğdi. “Eğer burada çektirdiğim acılar yüzünden onlardan özür dileyecektim.” diye mırıldandı. “Ve onlar çok özlediğimi söyleyecektim.”

Diğerleri ses çıkarmadılar. Etraflarının, Prin’le konuşmak ona dokunmak için can atan, ama bunları yapamayan Kin ruhlarıyla çevrili olduğunu düşünmek ürkütücüydü. Prin’in ne olur olmaz, ailesi duysun diye bile bile yüksek sesle konuştuğunu fark etmek üzücüydü.

*

Ertesi sabah rüzgâr kesildi ve fırtına yavaşlayıp yerini sürekli ama hafif bir yağmura bıraktı. Yolcular harekete geçme zamanının geldiğine karar verdiler.

Yağmurun altında, tek sıra hâlinde, kabaran dereyi takip ederek, yukarıdan gelecek Gnome sesleri ve aşağıdaki Vraal’a karşı tetikte, yukarı tırmanmaya başladılar. Yol dik, kaygan ve tehlikeliydi. Prin önden gidip güvenli bir yol açmak için elinden geleni yapıyordu ama tüm bunlara rağmen üç arkadaş kısa bir süre sonra çiziklerle kaplandılar.

Bir iki saatlik zorlu bir yürüyüşten sonra yağmur durdu ve güneşin zayıf ışın demetleri bulutların arasından belirmeye başladı.

Emily Rodda

“En azından bu da bir şey.” diye mırıldandı Barda. Sonra Prin aniden önünde durup yoldan kenara fırlayınca olduğu yerde zıpladı.

“Ne var?” diye sordu Jasmine.

“Bilmiyorum!” diye karşılık verdi Barda. “Prin! Ne yapıyorsun?”

Prin ağaçların arasında gözden kaybolmuş, yeni bir enerji ve amaçla dalları kırıp etrafı temizliyordu. Bir süre sonra, “Gelip görün!” diye yumuşak bir şekilde onlara seslendi.

İsteksizce, yüzlerini dikenlerden koruyarak Kin’in temizlediği küçük yere girdiler. Sonra, oldukları yerde bakakaldılar.

Açıklığın tam ortasında ağaç kabuğundan, çatılı, küçük, yuvarlak bir taş kulübe vardı. Alçak kapısının iki yanında da birer tane paslanmış mızrak duruyordu. İkisinin de üstünde sırttan birer kuru kafa duruyordu. Kapının üstünde dövülmüş metal bir şekil vardı.

“Bunun bir Gnomemolası olduğundan eminim.” diye fısıldadı Prin. “Gnome’lar fırtınaya yakalandıklarında bu kulübelere sığınır. Yabancıların içlerine girmesi yasak. Bu işaretin anlamı bu. Ama...”

Tedirginlik içinde onlara baktı.

Korku Dağı

“Ama burası çok uzun zaman önce terk edilmiş.” diyerek ona güven verdi Barda. “Onu ortaya çıkarmakla iyi ettin.” Gidip kapıyı çektii. Kapı eğilerek açıldı ve içeri girdiler.

Eğer silah bulmaya heves etmiş olsalardı, hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Küçük yapı ağlar, örümcekler ve böceklerle doluydu. Onların dışında kulübe; birkaç kupa, neredeyse çürümüş bir örme kilim ve bir zamanlar büyük ihtimalle yiyecek olup şimdi siyah toz hâlini almış olan yığın hariç boştu.

“Tuhaf.” diye mırıldandı Prin, rahatlayarak dışarı çıkarlar-ken. “Annem bana, eskiden dağın her tarafında Gnomemolalar olduğunu, hepsinin de kesişen patikalarla birbirine bağlı olduğunu söylemişti. Ama bu gördüğümüz ilk gnomemolası ve tamamen ağaçlarla kaplanmış.”

Lief açıklığı çevreleyen karanlık ve sessiz ormana bakındı. “Boolong ağaçları Kin’ler gittiğinden beri yabanileşmişler. Ama Gnome’ların yapılarını ve patikalarını terk etmelerinin tek nedeni bu olamaz. En azından bazılarını kurtarmak için uğraşmış olmalıydılar.”

Jasmine de etrafına bakınıyordu. “Başka bir şey olmuş. Bizim bilmediğimiz bir değişiklik.” dedi yavaşça.

Arkalarında bir ses duyuldu. Prin gergince omzunun üstünden geriye bakıp irkildi. Barda, küçük kulübenin çatısındaki kabuk tabakalarını çekmeye başladı. Daha şimdiden üç parça yerde yatıyordu.

“Ah, böyle yapma!” diye ona yalvardı Prin, hızla yanına gelerek. “Gnome’lar kızarlar. Onların uyarı işaretini görmüyor musun?”

“Umrumda değil.” diye homurdandı Barda. Dördüncü tabakayı çekerken, “Bize düşman olduklarını her şekilde gösterdiler.

Emily Rodda

Zaten bu kulübeyi ormana terk ettikleri açıkça ortada. Ve bu kabuk çok işimize yarayacak.”

Prin ona bakakaldı. Lief ve Jasmine de şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırdılar. Gülümseyen Barda ağaç kabuğundan tabakalara ayağıyla vurdu. “Bu Boolong ağacının kabuğu.” dedi. “Ne kadar sert olduğunu görüyor musunuz? Ama taşınabilecek kadar hafif ve biraz da eğri. Onları birbirine bağlayan sarmaşıklarla bu parçalardan harika kalkan olur. Bütün okları durduracak ve bizi Boolong dikenlerinden koruyacak kalkanlar.”

Sonraki yarım saati, kabuk parçalarını rahatlıkla tutulabilirler diye sarmaşıklarla birbirlerine sıkıca bağlayarak geçirdiler. Kalkanlarının arkasında duran üç arkadaş artık kendilerini daha güvende hissediyorlardı.

“Kalkanını her zaman daha zayıf olan elinde taşımalsın.” diye bilgi verdi Barda. “Böylece güçlü kolun savaşmak için serbest olur. Başlangıçta yorucudur ama kısa zamanda alışırsın...”

Konuşmayı kesti, şaşırmişti çünkü Jasmine aniden ayağa fırlayıp parmağını dudağına götürmüştü. “Sesler duyuyorum.” diye fısıldadı. “Ayak sesleri. Uygun adım yürüyen ayak sesleri.”

Lief ve Barda dikkatlice dinlediler. En sonunda dağdan aşağı doğru gelen şarkı ya da marş gibi hafif, ritmik bir ses duyular.

“Gnome’lar.” diye sızlandı Prin.

Ses her an artarak yaklaşıyordu.

YUKARI ÇIKAN YOL

Ağaçların arasına iyice saklanıp, dar bir çember oluşturarak yan yana diz çöktüler. Kalkanları etraflarında bir duvar gibi yükselmişti. Söylenen marşa uygun adım yürüyen ayak sesi artmıştı. Ama ortada ne kırılan dallar, ne de dikenli yaprakları kesen silahların gürültüsü vardı. Tam görüş alanının dışında bir yerden geçerken, uygun adım ayak sesi temposunu bozmadı.

“Yakında bir yol olmalı.” diye fısıldadı Barda.

Marş sesi kaybolduğunda, saklandıkları yerden yavaşça çıktılar ve sesin geldiği yöne doğru bir yol açmaya başladılar. Kısa süre sonra, kendilerini yukarı doğru çıkan dar bir yolda buldular. Üzeri ağaç dallarıyla öyle güzel kaplanmıştı ki âdeta tünel gibi görünüyordu.

Lief inledi. “Gnome’ların en azından bir patikayı açık tuttuklarını bilmemiz lazımdı. Hiç şüphesiz bu yol dağın eteğinden tam tepesine kadar gidiyor! Keşke daha önce bulmuş olsaydık!”

“O Gnome birliği fırtına başlamadan dağın eteğine ulaşmış olmalı.” dedi Barda. “Acaba orada ne işleri vardı? Sanırım, kötü bir iş, çünkü dağın eteğindeki tek yer Gölgediyar’a giden yol.”

Emily Rodda

“Ama Gnome’lar Gri Muhafızların dostu değildir.” diye atıldı Prin. Uygun adım yürüyen ayakların sesini duyduklarından beri ilk kez konuşmuştu. “Onlardan nefret ederler ve kötü numaralarla onların başına bela olurlar. Annem bana bunları sık sık anlatırdı. Gnomemolalardaki şu kuru kafalar, büyük ihtimalle Gri Muhafızların kuru kafalarıdır.”

“Annen Korku Dağı’ndan ayrılmış yıllar geçti, Prin.” dedi nazikçe Lief. “Şimdi Gnome’lar Gölgelemin Efendisi’nin müttefiki.”

Prin başını iki yana salladı. Belki son birkaç gün biraz büyümesine yardımcı olmuştu, çünkü tartışıp haklı olduğunda ısrar etmiyordu. Onun yerine şimdi, kalkanını daha da sıkı tuttu ve diğerleri dağın tepesine doğru uzun tırmanışlarına başlarken onları takip etti.

*

En nihayet, yolun sonuna geldiklerinde güneş batmaya, hava soğumaya başlamıştı. Zorlu bir tırmanış olsa da hiçbir sorun yaşamamışlardı. Yollarına tek bir Gnome bile çıkmamıştı. Son dönemecin arkasına dikkatlice baktıklarında hiçbir yaşam ya da hareket belirtisi görmediler. En ufak bir kıvıltı bile yoktu.

“Nerede saklanıyorlar? Hazır olun. Bir tuzağa giriyor olabiliriz.” diye fısıldadı Barda. Ama önlerinde yükselen kayalık uçurumun dibindeki açık araziye geçmeye başladıklarında da ne bir şey kıvıldadı, ne de tek bir ok yakınlarından geçti.

Burada ağaçlar yoktu. Yürüdükleri yer basılmaktan sertleşmişti. Etraflarındaki tek iz, beyaz tebeşire benzeyen kullanılmış ok kalıntılarıydı. Dağın bulutlarla kaplı zirvesi hâlâ çok yukarılarındaydı.

Jasmine, Kree’yi omzuna çağırdı ve hançerini çekti. “Bu bir tür numara.” diye fısıldadı. “Duyduğumuz Gnome’lar orta-

Korku Dağı

dan kaybolmuş olamazlar. İnişe geçtiğimiz sırada bize ok atan diğerleri de buralardaydı. Kesinlikle bizi bir yerde bekliyorlar.”

Karanlık uçurum önlerinde kasvetle yükseliyordu. İlk olarak yüzeyindeki birkaç küçük delik izi hariç, tuhaf hiçbir şey görünmüyordu. Ama yaklaşır yaklaşmaz Gnome’ların gitmiş olduğunu gördüler.

Uçurumda kayaya oyulmuş dar bir kapı vardı. Üstü koyu, altı açık renkti. Gizlemek için hiçbir girişimde bulunulmamıştı. Hatta geniş olan soluk kısım oluklu çizgilerle süslenmişti ve yanında, tam ortasında ok şeklinde derin bir oyma bulunan, taştan, yuvarlak bir kapı tokmağı vardı. Ama tokmak normalde olduğu gibi ne dönecek, ne çekilecek, ne de itilecekti. Kapı açılmıyacıktı.

“Gnome numarası!” diye homurdandı Barda. Parmakları taşın üstünde dolaşır orasına burasına boş yere kurcalıyordu.

“Niçin içeri girmek istiyorsunuz?” diye gergin bir şekilde sordu Prin. “Buranın Gnome kalesi olduğu kesin. Burada yer, burada uyurlar. Hazineelerini de burada saklarlar.”

“Kesinlikle.” diye kaşlarını çattı Barda. Bu arada hâlâ taşı yokluyordu.

“Süslemeler kapının sadece açık renkli bölümünde var.” dedi Lief. “Bu bir ipucu olabilir.”

Uçuruma iyice yaklaştı ve kapının üstünde boşmuş gibi görünen boş bölgeye baktı. Kara, girintili çıkıntılı kayanın görünüşü bulanıklaştı ama işaretlerin doğal olmadığından artık emindi.

“Buraya oyulmuş bir şey var.” dedi. “Sanırım, bir yazı. Ama çok küçük ve kaya çok koyu renk olduğu için çıkaramıyorum.”

Pelerinini kaldırıp gömleğini dışarı çıkardı, Deltora Kemerini açtı ve hemen koyu kırmızı yakutun donuk pembeye dönüştüğünü fark etti: tehlike işareti. Bunun için uyarıya ihtiyacım yok, diye düşündü. Tehlikenin içine daldığımızı çok iyi biliyorum.

Parmakları topaza doğru gitti. Daha önce zekâsının keskinleşmesine yardım etmişti. Belki şimdi yine ona yardım ederdi.

Ama daha taş dokunmadan aklına bir fikir geldi. Eğildi, yerden bir avuç beyaz toz aldı ve kayanın kara bölümüne sürdü. Sonra kenarlara bulaşan tozları silkeledi. Oyulmuş kelimelerin içinde kalan toz, rahatça görünmelerine yetti:

“Bu çocukça bir yazı.” diyerek kaşlarını çattı Jasmine. “Çok küçükken babamın bana öğrettiği bilmeceleri hatırlattı. Yazıyı görünür hâle sokmak zor değildi. Bu Gnome’lar fazla zeki değiller.”

“Aynı zamanda da dikkatsizler.” dedi Barda. Yerden bir ok aldı. “Eğer oklar bu kapının anahtarıysa, onları yerde bırakmalarını gerektirdi. Kapının üstündeki okun eşini bulmaya gelince...”

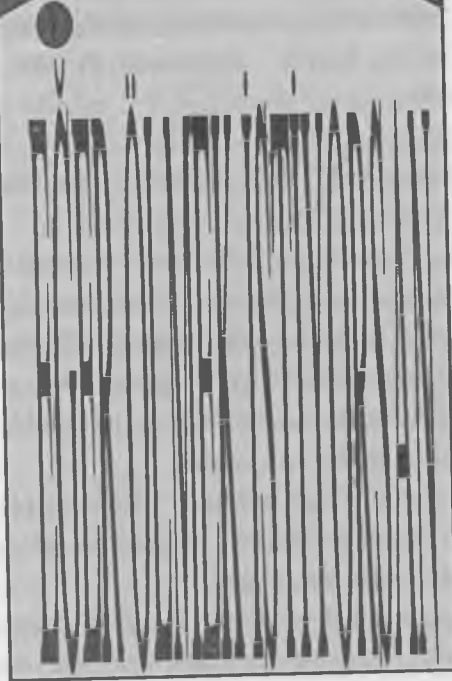
Okun ucunu kapı tokmağının üstündeki oyuguğun içine soktu. Ok sanki kilidine giriyormuş gibi rahatça girdi. Barda’nın tahmin ettiği gibi oymanın dibinde bir anahtar deliği vardı. Okun gövdesini tutarak hafif ama kesin bir tık sesi çıkana kadar sertçe çevirdi.

“Açıldı. İçeri giriyor muyuz?” diye sordu. Arkadaşlarına döndü ve kılıcını çekti.

“Hayır!” diye yalvardı Prin. Daha fazla sessiz kalamamıştı. “Gnome’ların zeki olmadığını söylüyorsunuz ama zekidirler, hem de çok! Numaraları ve tuzakları severler. Bu onların kapısı. Eğer açarsak öleceğiz. Bunu biliyorum!”

Korku Dağı

BUL BİR YERLERDE OK
DAR VE DÜZ OLSUN
BU SENİN ÖN KAPI
ANAHTARIN OLSUN
EŞİNİ BULURSAN BİR YERDE
ÇEVİR ONU KAPININ ÜSTÜNDE
İYİCE İT, SAKIN ÇEKME

“Kaleye girmemiz gerekiyor, Prin.” dedi sertçe Lief. “Gnome’lar buraya bizim bulmamız gereken bir şey sakladılar. Ama senin bizimle girmen gerekmiyor. Geri dönüp etrafa göz kulak olabilirsin.”

Kendi kılıcını çekti ve kapıyı sertçe itmeye başlayan Barda’ya başıyla işaret verdi. Sert bir gıcırıtı sesiyle taşın büyük parçası içeri doğru dönmeye başladı.

Ve tam o anda, Lief yukarılarından bir yerden boşuk bir kıkırtı duyduğunu sandı. Barda’nın kolunu yakaladı ve tuttu. “Bekle!” diye fısıldadı.

Jasmine de o sesi duymuştu. Uçurumun yüzünü dikkatlice inceleyerek yukarı bakıyordu. “Ortalıkta kimse görünmüyor.” diye fısıldadı. “Ama birinin güldüğünü duyduğumdan eminim.”

“Belki bir kuş sesiydi.” dedi Barda. Eli hâlâ kapıda kararsızca duruyordu.

Kree öttü.

“O bir kuş değildi.” dedi soğuk bir sesle Jasmine. “Gülen biriydi. Bize gülen biri.”

Bir saniye boyunca gerginlik içinde bekleyip ortalığı dinlediler. Ama dağ, sanki bekliyormuş gibi tekrar sessizliğe gömüldü.

Barda omuz silkti, kılıcını daha sıkıca kavradı ve kapıyı tekrar itti. Kayanın o bölümü içeri doğru girerken gıcırıtı sesi arttı. Kapı ve uçurumun duvarı arasında dar bir açıklık belirdi. Aralığın ötesinde titreşen bir ışık vardı.

Jasmine aralıktan içeri göz attı. “Hiçbir şey göremiyorum.” diye fısıldadı. “Kapının ötesinde, bir geçide bağlanan küçük bir oda var. Aydınlık olan yer, o geçit.”

Onlara baktı, küçük yüzünden küstahlık okunuyor, hançeri elinde parlıyordu. “Bence girmeliyiz.” dedi ciddiyetle. “O zaman

bize gülen her kimse, keşke ağzımı kapasaydım diyebilir.” Omzunu kapıya dayadı ve iyice açmak için itti. Sonra Lief’e dönüp sordu. “Geliyor musun?”

Lief bir adım attı. Ama aynı anda Prin önüne geçti. “Hayır!” diye yalvardı. “Hayır, Lief! En azından sen girmemelisin!” Şaşırان Lief tökezleyip dengesini kaybetti ve sertçe yere düştü.

Yerde başı dönerek yatıyor, kapıya bakıyordu. Taşın üzerindeki uzun oyuklar sanki parıldıyormuş gibi göründü. Sonra... sonra, hayretler içerisinde, aniden onların ne olduklarını gördü.

Yazılar. Bu çizgiler yazıydı. Gördüğüne inanamayarak gözlerini kırıştırdı ama bu doğruydu. Harfler o kadar uzatılıp daraltılmıştı ki onların ne olduğunu fark edememişti. Ama çizgilere aşağıdan bakınca ne dediklerini okuyabildi.

EĞER ÖLMEK İSTİYORSAN.

“Lief özür dilerim...” Prin tedirgin bir şekilde üzerine eğilmişti. Barda eli taşın üzerinde onlara bakıyordu ama başını sabırsızca iki yana sallayan Jasmine kapıdan içeri girmek üzereydi.

“Jasmine...” diye kekeleyen Lief ayağa kalktı. “İçeri girme. Jasmine! Bu bir tuzak!”

İleri fırlayıp Jasmine’i tam bileğinden yakalarken, kız bir çığlıkla kapının ötesindeki geniş çukura düştü.

13

İÇERDE

Jasmine boşlukta çaresizce sallanıyordu. İçine düştüğü tuzağın dibine çakılmaktan onu kurtaran tek şey, Lief'in, kendisini bileğinden yakalamasıydı.

Çukur derindi ama Lief yine de dibindeki beyaz parıltıları görebiliyordu. Onların kemik olduğunu anlayınca midesi altüst oldu. Hiç şüphesiz bunlar, diğer davetsiz misafirlerin kemikleriydi. Onlar kapıyı açmaya çalışırlarken Gnome'lar büyük ihtimalle kayanın içindeki gözetleme deliklerinden izliyorlardı. Ölümcül şakanın üç tane daha kurbanı olacağına inanan biri yüksek sesle gülmüştü. Lief öfkeyle dişlerini gıcırdattı. Sonra Barda yanına diz çöktü ve beraberce Jasmine'i yukarı çektiler.

"Yazılanların tam tersini yapmalıyız." dedi Lief. "Eğer güvenli bir şekilde içeri girmek istiyorsak kapıyı itmeyip çekmeliyiz."

Tık sesini duyana kadar kapıyı çektiler. Sonra bir kez daha dedi okla kilidi açtılar ve tekrar çektiler. Tabii ki koca taş parçası kolayca içeri doğru girerken nasıl gıcırdadıysa, dışarı doğru çıkarken de öyle gıcırdadı.

Korku Dağı

Barda birkaç ok aldı ve onları karanlıkta çukurun olduğu yere attı. Oklar bir metale çarptı.

“Tam düşündüğüm gibi.” dedi Lief. “Çukur genelde kapalıymış. Sadece kapı içeri doğru itildiğinde üzerindeki kapak açılıyor.”

“Şeytanca bir alet.” diye homurdandı Barda. “Eğer sen ve ben tereddüt etmeseydik, Lief.”

“Gnome’ların zeki olduklarını size söyledim.” diye araya girdi Prin. “Onlar zekidirler, yabancılardan nefret ederler ve zalimce şakalardan hoşlanırlar. Çok ama çok dikkatli olmamız gerekiyor. Eğer bizi hâlâ izliyorsa, tuzaklarının başarısız olduklarını biliyorlar. Başka bir şey deneyecekler.”

Bu defa hiç kimse onunla tartışmadı. Kapıdan içeri girdiler. Güvenli olup olmadığını anlamak için önlerindeki toprağa kalınlarıyla vuruyorlar, herhangi bir hareket sesini dinliyorlardı. Ama çıt bile çıkmıyordu. Önlerinde, daha girerken gördükleri uzun tünel uzanıyordu. Titreyen meşale ışığında hayalet gibi gözükken yüzleriyle sessizce tünelde ilerlemeye başladılar. Sadece Jasmine ve Prin ayakta durabiliyorlardı ama onlar da başlarını eğmek zorundaydılar. Kısa bir süre sonra tünel keskin bir dönüş yaptı ve neredeyse hemen arkasından tekrar döndü. Sonra bir yol ağzına geldiler. Bir geçit sola, bir geçit sağa, bir geçit de dümdüz ilerliyordu.

“Hangisi?” diye fısıldadı Lief.

“Hangi yolun daha güvenli olduğunu bilmek imkânsız.” diye homurdandı Barda. “Ama bence dümdüz gidene takip etmeliyiz. Onun tavanı diğerlerinden daha yüksek. Eğer diğer ikisine girsek sürünmek zorunda kalacağım.”

Yola devam ettiler. Hâlâ herhangi bir ses yoktu. Tünelin, biraz ilerde tekrar sağa dönüş yaptığını gördüler.

Emily Rodda

“Belki Gnome’lar bizim çukurda olduğumuzu sanıyorlardır.” dedi alçak sesle Jasmine. Köşeyi dönüp daha loş ışığa doğru ilerlediler.

“Belki.” diye sertçe karşılık verdi Barda. “Ama ben olsam buna güvenmezdim. Bence...”

Orada konuşmayı kesti ve aniden durdu. İleride yollarını kesen birkaç gölge gördüler. Barda ve Lief kılıçlarını kaldırdılar. Karşılığında gelen bir parıltı, rakiplerinin de silahları olduğunu gösterdi. Şekillerinden kalkanları da olduğu anlaşılıyordu.

“Korkunç Gnome’lar, biz barış için geldik.” diye seslendi Barda. “Sadece söyleyeceklerimizi dinlemenizi istiyoruz. Siz de bırakırsanız silahlarımızı bırakacağız.”

Karşılık gelmedi ve çelik parlaması dışında bir hareket olmadı.

“Korktuğumuzu sanmalarına izin vermemeliyiz.” diye fısıldadı Jasmine ve tekrar yavaşça ilerlemeye başladılar. Karşılarında dakiler de onlara adım adım yaklaşıyorlardı.

“Niçin cevap vermiyorsunuz?” diye tekrar seslendi Barda. “Savaşmak mı istiyorsunuz? Eğer öyleyse biz de hazır ve istekliyiz.” Adımlarını hızlandırdı. Lief ve Jasmine de arkasından geldiler. Ayaklarını sürterek onlara yetişmeye çalışan Prin, korku dolu bir inilti çıkardı.

Birkaç saniye içinde rakipleri neredeyse onlara saldırmak üzereydi. Hâlâ gölgemsi ama beklediklerinden çok daha büyük-tüler. Onlar da dört kişi, diye düşündü Lief, kılıcını daha da sıkıca tutarak.

Yüz yüze dövüş. Bunu beklemiyordu, ama her şeye hazır-dı. Kalkanını kaldırdı. Rakiplerinden biri de aynısını yaptı. Lief o anda gördü...

Korku Dağı

“Barda, bu bir ayna! Duvara takılmış bir ayna!” diye bağırdı. “Bu tünel çıkmaz!” Arkasındaki tık sesini duyunca tüyleri ürperdi. Olduğu yerde dönüp Prin’e çarptı. Onu itip geçmeye, arkasındaki tünelin tepesinden aşağı inen metal kapıya ulaşmaya çalıştı.

Ama artık çok geçti. Ona ulaştığında metal kapı yerine oturmuştu. Tuzağa düşmüşlerdi. Havasız bir hücreye kapanmışlardı. Bir lahit gibi. Kaçışı olmayan bir hücre.

*

Saatler sonra, zifiri karanlıkta birbirine sokulmuş duruyorlardı. Duvardaki meşaleyi söndürmüşlerdi. Çünkü kaybetmeye tahammülleri olmayan havayı tüketiyordu.

“Buradan bir çıkış yolu olmalı.” diye ısrar etti Lief. “Olmalı!” Bitkinlikten yıkılmak üzereydi.

“Gnome’lar mutlaka gelecekler.” diye mırıldandı Barda. “Hiçbir şey olmazsa bizimle alay etmek için. Hiç kimse gülmekten sonra şaka yapmanın ne anlamı var ki? Bu bizim fırsatımız olacak, çünkü eğer onlar içeri girebilirlerse biz de kesinlikle dışarı çıkabiliriz.”

Jasmine başıyla onayladı. “Hazır olmalıyız. Bir plan yapmamız gerekiyor. Peki ne zaman gelecekler? Ve nasıl? Keşke bilebilseydik!”

“Eğer kabilemin yanında olsaydık onları rüyamızda görebilirdik.” dedi arkalarındaki küçük bir ses.

Hepsi döndüler. Prin’i neredeyse unutmuşlardı. Bir köşeye çökmüş, korkudan kocaman olmuş gözlerle ön ayaklarını sıkıca önünde kavuşturmuştu. “Eğer kabilemin yanında olsaydık pınarın suyunu içebilirdik ve Gnome’ları hatırlayıp her neredeyse onları rüyamızda görebilirdik.” diye yavaşça tekrar etti. “Onları

gördük. Yüzlerini gördük...” Sesi yavaş yavaş kısıldı ve baştan aşağı titremeye başladı. Lief’in yerinden sıçradığını anlayınca utanarak yüzünü kapattı.

“Özür dilerim.” diye fısıldadı. “Daha önce hiç duvarların içine hapsolmemiştim. Bundan hoşlanmıyorum.”

Filli endişeli bir şekilde dişlerini tıkırdattı. Jasmine, Prin’in yanına gitti ve ona sarıldı. “Utanma.” diye fısıldadı. “Ben de bir yere kapatılmaktan korkarım. Bundan her şeyden daha fazla korkarım.”

“Çok yorgunsun, küçük Kin.” dedi Barda, kaba bir nezaketle. “Şimdi yat ve uyu. Pınarın suyu olmadan da rüya görebilirsin.”

“Ama bu rüyaların ne kadar faydası olabilir!” diye patladı Lief. Hepsi merakla ona bakarlarken, Lief sırtı ve su şişesini kaldırdı. “Hatırlıyor musunuz? İtiraf ederim ki ben hatırlamıyordum, Prin biraz önce bana hatırlatana kadar. Kin’lerden ayrıldığımızdan beri derelerden su içiyoruz. Şişelerimiz hâlâ Rüya Pınarı’nın suyuyla dolu!”

*

Lief’in rüyası, uykusundaki sislerin içerisinde gitgide netleşti. Titreşen ışık, dans eden renkler, monoton bir mırıldanma, bir yığın ayak sesi, tangırtı ve şıkırtılar... Ve korkutucu derecede yüksek bir ses, şok edencesine sertçe yankılanıyor, yankılanıyor... “DAHA! BANA DAHA VERİN!”

Lief gözlerini tamamen açıp önündeki kâbusa tiksintiyle bakakaldı. Sendeleyerek geri geri gidip kayalık duvara dayandı. Ben rüya görüyorum, diye çılıncıca kendi kendine hatırlattı. Rüya görüyorum! Ben sadece ruhen buradayım. Beni göremez!

Ama yine de kalbi güm güm atıyor ve midesi altüst oluyordu. Uyumak için yattığında beklediği şey bu değildi!

Korku Dağı

Bir mağara görmeyi beklemişti ama bu kadar büyüğünü değil. Bu devasa boşluğun çatısı kesinlikle dağın tepesine kadar yükseliyordu.

Hazine görmeyi beklemişti ama bu kadar çoğunu değil. Parıl parıl parlayan altın ve mücevher yığınları mağarayı duvardan duvara kaplıyordu. Tepeler gibi yükselip Kum Bataklığı'ndaki vadiler gibi alçalıyorlardı.

Dağın tepesinde gördüğü Gnome'ları görmeyi bekliyordu. Ama onları sürünerek, sinerek ve korku içinde görmeyi beklemiyordu.

Mağaranın ortasında çömelmiş, yamru yumru, yapış yapış; devasa gövdesi, hırsıyla parlayan kötü gözleriyle altın ve mücevher yığınlarının üzerinde yayılmış pençeli ayaklarıyla... Bu, en çılginca rüyalarında bile görmeyi beklemediği bir şeydi.

Bu kocaman, kurbağaya benzer bir yaratıktı. Korku Dağı'nın gizli dehşeti.

GELICK

Gnome'ler devin etrafında sürünüp, derisinden yoğun, yağlı ter damlalarını alarak, büyük cam kavanozlara topluyorlardı. Hepsinin eldiveni vardı ve yapış yapış damlalardan uzak durup kavanozları dikkatli tutuyorlardı.

Bu salgı zehirli olmalı, diye düşündü Lief. Sonra, birden Gnome'ların oklarını ölümcül yapan zehrin kaynağının bu olabileceğini fark etti.

O izlerken, iki Gnome hızla ileri fırladı. Siyah, böğürtlene benzeyen siyah bir şeylerle tepeleme dolu kocaman, altın bir kovanın ağırlığıyla iki büklüm olmuşlardı.

Başlarıyla selam vererek kurbağanın önüne diz çöktüler. Kurbağanın uzun, kırmızı dili dışarı fırladı, siyah şeyin içine daldı ve kovanın dörtte birini diliyle aldı. Ziyafetini koca ağzına doğru götürürken saçılan parçalar Gnome'ların ayaklarının dibindeki hazinenin üzerine rastgele düştü. Lief'in gördükleri karşısında midesi kalktı. Bu yiyecek böğürtlen değil sinekti. Binlerce, on binlerce şişman ve ölü sinek.

Birkaç saniye sonra kova boşalmıştı. Kurbağa öfkeden hırıltılı bir şekilde gürlledi. "DAHA! ÇABUK!"

Korku Dağı

Diz çökmüş iki Gnome sinip korkuyla birbirlerine baktılar. “Çok özür dileriz, büyük Gellick.” diye kekeledi soldaki. Eski püskü, kahverengi ceket giymiş, kırış kırış bir yaşlı adamdı. “Ama... üretim mağaralarından daha fazla toplamak biraz zaman alabilir. Hazır stoklar bitti.”

“NE? BUNDAN KİM SORUMLU?” diye gıcırdadı kurbağa.

Yaşlı Gnome baştan aşağı tir tir titriyordu ama sonunda kendini konuşmaya zorladı. “Sadece bugün her zamankinden daha çok yediniz, büyük Gellick.” dedi titrek bir sesle. “Hazırlıklı değildik. Biz...”

Kurbağa uyarı yapmadan ona tükürünce, yaşlı Gnome’un kelimeleri tiz bir çığlıkla boğuldu. Acıyla kıvranarak yere yığıldı. Üzüntü ve korkuyla ağlayan dehşete düşmüş dişi arkadaşı, yüzüstü yanına düşüp ölürken onu kucakladı.

Diğer Gnome’lar dillerini yutmuş gibi olanları izlediler. Lief bazı yüzlerde suçlu bir memnuniyet gördü, çünkü saldırıya uğrayan kendileri değil, yaşlı Gnome’du. Diğer yüzlerden üzüntü ve öfke okunuyordu. Ama çoğunda sadece tekdüze, boş umutsuzluk vardı.

“Korku Dağı’ndaki işler bizim düşündüğümüz gibi değilmiş.” dedi arkasından Barda’nın sesi.

Şaşırın Lief olduğu yerde döndü. Lief ve Jasmine yanında duruyorlardı. Onları, hayal meyal görünseler de rahatlıkla seçebiliyordu, yalnızca dış hatları dalgalanıyormuş gibiydi. İlk kez yanında Kree ve Filli olmadan gelen Jasmine, öfke ve tiksintiden bembeyaz olmuştu.

“Bu iğrenç bir şey.” diye fısıldadı. “Bu Gellick, Wennbar’ın Sessizlik Ormanı’ndaki Wenn’leri yönettiği gibi Gnome’ları yönetiyor. Ama bu çok daha kötü. Sadece yemek için değil, sinirlenince de öldürüyor.”

“Aradığımız mücevher burada olmalı.” dedi Barda. “Ama onu nasıl bulacağız? Mağara tavana kadar kıymetli taşlarla dolu.”

Lief başını iki yana salladı, bir an bile olsa görevlerini unuttuğuna şaşırmişti. Ama olmuştu işte. Kurbağa Gellick bütün dikkatini çekmişti.

Şimdi tenine değen Deltora Kemerinin ısınmış olduğunu hissedebiliyordu. Beşinci mücevher burada, bu mağaradaydı. Ama neredeydi?

“Bizi tıktıkları bu hapishaneden çıkamazsak mücevheri bulabilecek bir durumda bile olamayacağız!” diye öfkeyle fısıldadı Jasmine.

“Bekleyip dinlemeliyiz.” diye karşılık verdi Barda. “Burada olmamızın nedeni bu.”

Grup, ölmüş olan Gnome’un cesedinin ağlayan arkadaşları tarafından çekilmesini izlediler. Diğer Gnome’lar yavaşça kurbağanın salgılarını cam kavanozlara toplama işine döndüler. Kavanozlar doldukça iki Gnome onları buldukları yerin yakınındaki bir kapıdan götürüyordu.

Gnome’lardan dişi olanının, grubun yanından geçerken, “Bir zamanlar biz gururlu bir halktık.” diye tiksintiyle mırıldandığını duyular. “Bir zamanlar bu hazine bizimdi. Dağ güzel, bereketli ve bize aitti. Şimdi dikenlerden oluşmuş bir yuvada köleliğimiz ve bir kurbağa için sinek yetiştiriyoruz.”

“SEN Mİ KONUŞTUN, GLA-THON?” Kaba bir ses mağarayı doldurdu.

Konuşan Gnome hızla olduğu yerde döndü. “Hayır. Hayır, büyük Gellick.” diye yalan söyledi. “Ya da en azından, konuşmuşsam sadece davetsiz misafirlerin... şu size bahsettiğim davet-

siz misafirlerin, lahit tünele kapatıldıklarını ve kaçamayacaklarını söylemek içindi.”

“ÖLMELERİ GEREKİYOR!”

“Ah, ölecekler, efendim.” dedi başka bir Gnome. İleri çıktı ve kızıl sakalını düzeltti. “Aramızdaki sıradan Gnome’lar onları izleyip boşuna kaçma çabalarıyla eğleniyorlar. Ama eğlence şu anda bitti, çünkü ışığı söndürdüler. Sabaha havasızlıktan ölmüş olacaklar. Sonra onları üretim mağaralarına çekeceğiz ve sinekler onları yiyebilecekler.”

Selam vermek için iyice eğilip sırttı. “Ve yakında, sizin, büyük Gellick, sinekleriniz olacaklar.” diye ekledi. “Bu güzel bir gelişme, değil mi?”

Dev kurbağa hafifçe gülümsedi. “Senin kafan çalışıyor, Ri-Nan.” diye homurdandı. “Ama görüldüğü kadarıyla pek fazla değil, çünkü pazarlığımıza göre yemeğimi bana zamanında getirecektiniz.”

Sesi şimdi alçak ve boğuktu. Ama nedense en yüksek sesle bağırmasından daha da korkunçtu. Gözleri kötülükle parlıyordu. Kızıl sakallı Gnome geri çekildi, dudaklarında asılı duran hafif gülümseme bir korku hırlamasına dönüştü.

“Cezayı hak ettin, Ri-Nan.” dedi yavaşça Gellick. “Ama benim işime yarıyorsun, bu yüzden belki seni affedeceğim. Belki de etmeyeceğim. Bunu sonra düşünürüm. Bu arada, şu sefil kölelerin geri kalanını üretim mağaralarına götür ve gecenin geri kalanında onlarla beraber orada çalış. Yarın yeteri kadar sinek olacak, yoksa bundan dolayı canın yanacak.”

Ri-Nan kapıya doğru sıvışırken diğer Gnome’ların da kendisini izlemelerini işaret etti. Birkaç saniye sonra mağarada çıt çıkmıyordu.

Kendinden memnun olan canavar iyice rahatlayıp gevşedi ve dudaklarında kalan birkaç sineği yalayıp yuttu. Gözlerini yarı kapadı ve koca kafasını eğdi.

İşte o anda Lief yaratığın altına gömülü olan mat yeşil taşı gördü. Bir dehşet dalgasıyla bunun ne olduğunu anladı.

Zümrüt. Onurun simgesi. Deltora Kemerî'nin beşinci mücevheri.

*

Zindanlarının zifiri karanlığında beraberce uyandılar. Sanki hep beraber paylaştıkları bir kâbustan uyanmışlardı. Ama yine de gördüklerinin gerçek olduğunu çok iyi biliyorlardı.

Onların kımıldandığını duyan Prin'in hevesle, "İşe yarar bir şey keşfettiniz mi?" diye sorduğunu duydular.

Jasmine ayağa kalktı. "Öğrendiklerimizden bir tanesi; biz ışığı söndürmeden önce Gnome'ların bizi izliyor olduğu." dedi. "Ama nasıl? Bu lanet hücrede bir delik ya da aralık olmadığına eminim."

Ne yapacağına karar vermeye çalışırken, duvarları, rafı, hatta yeri bile tekrar incelemeye başladı. Prin'e öykünün geri kalanını anlatmayı da Barda ile Lief'e bıraktı. Ellerinden geldiği kadar durumu nazikçe anlatmaya çalıştılar ama bitirdiklerinde küçük Kin tekrar korkudan titriyordu.

"Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım." diye fısıldadı. "Halkımın bundan en ufak bir haberi bile yok. Demek bu yüzden Gnome'ların ve patikalar bitkilerle kaplanmış. Ve bu yüzden Gnome'lar kâğıt gibi bembeyaz görünüyorlar. Neredeyse her zaman yeraltında, okları için kurbağa zehri topluyor ve onun ihtiyaçlarını karşılıyorlar."

"Sanırım haklısın." diye mırıldandı Lief.

Korku Dağı

Jasmine'in öfkeyle ayağını yere vurduğunu duydular. "Hiç bir şey bulamıyorum!" dedi. "Minnacık bir çatlak bile."

"Eğer bir çatlak olsaydı hava gelirdi." dedi Lief umutla. "Ve burada hava yok."

"Ama bizi izlediler!" diye ısrar etti Jasmine. "Sanki beraberce oturup bizi izleyerek, aptalca kaçma çabalarımıza gülüyor-muş gibiydiler. O Gla-Thon denen Gnome, sanki bir pencereden bakar gibi kolayca bizi izlediklerini söyledi!"

Barda öfkeyle ayağa kalktı. "Niçin olmasın, belki de öyleydi!" diye fısıldadı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Jasmine. "Burada pencere yok!"

"Bizim görebileceğimiz bir pencere yok." dedi Barda. Lief'in yanından geçip parmaklarını aynaya dayadı.

"Bir zamanlar, mucizevi bir olaya tanık olmuş bir yolcunun anlattıklarını dinlemişti. Bir tarafı ayna, diğer tarafı pencere olan bir camdan söz etmişti." dedi. "Sadece meyhanede bedava içebilmek için hikâyeler uydurduğunu sanmıştım. Ama belki de ona haksızlık ettim."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var." dedi sakince Lief.

"Kesinlikle." diye ona katıldı Barda. "Ve en iyi zaman da şu an. Silahlarınızı çekin ve geri çekilin."

Ağaç kabuğu kalkanlardan birini aynaya dayayıp koca ayağını çekip ve bütün gücüyle tekmeledi. Ayna parçalanıp hücrenin ötesindeki bir odanın içine dağıldı. Açıklıktan göz kamaştırıcı bir ışık vuruyordu. Suratlarına çarpan hava ve ışığın dışında öylesine ağır bir koku duyuyorlardı ki yere dağılan camlara basarak körlemesine ilerlerken neredeyse boğuluyorlardı.

"Bu da ne?" diyerek öksürdü Jasmine. Kolunu burnuna bastırdı. "Bu koku da ne?"

Emily Rodda

Sonunda gözleri ışığa alışmaya başlamıştı. Ve odadakileri görünce mideleri kalktı. Mide bulandırıcı çürüme kokusu hâlâ buram buram yükseliyordu. Sağlarında bir yerden yankılanan sesleri duyabiliyorlardı. Sola döndüler ama çok gitmeden önlerindeki kapı hızla açıldı, iki Gnome geniş tahta bir kutuyu iki ucundan tutarak dışarı çıkarıyorlardı.

Arkadaşlar donup kaldılar, sonra gerilemeye başladılar. Lief'in kızıl sakallı Ri-Nan olarak tanıdığı Gnome, etrafına bakınca onları gördü. Ansızın bağırınca kutunun kendi tarafını yere düşürdü. Arkadaşı da tökezledi ve kutu taş zemine sertçe çarpıp açılınca öfkeyle bağırды. Ölü sinekler iğrenç, parıldayan bir sel gibi dışarı aktı.

“Davetsiz misafirler kaçıyor!” diye tiz bir çığlık attı Ri-Nan. Başını kaldırdı ve Gnome'ların, dağın kenarından Kin'i oklarken attıkları naralardan attı. Tünel anında iki yönden de yankılanan ayak sesleriyle doldu.

“Geri!” diye bağırды Barda.

Gnome'ların yeni çıktıkları üretim mağarasının kapısına doğru koşular. Çok yakındaydı ama ona ulaştıklarında tünelin iki ucu da yaylarını kaldırmış koşarak kendilerine doğru yaklaşan Gnome'larla dolmuştu.

Lief ve Barda, Prin'i de mağaraya itip kendileri de arkasından dalarken oklar uçuşmaya başlamıştı bile. Onlar güvendedi ama Jasmine o kadar şanslı değildi. Kapının eşliğinden içeri atarken bir çığlık attı ve Gnome'lar neşeyle bağırдыlar.

Jasmine tökezleyerek mağaraya girdi ve sırtıyla kapıyı kapattı. Barda fırlayıp sürgüyü taktı. Lief, Jasmine'i yakalayıp kenara çekti. Avcundaki titreyen oku çıkardı.

15

KORKUNÇ GNOME'LAR

Yara hafifli. Ok tam derinin altına girmiş olsa da Jasmine sırtüstü yatıyordu. Gözleri sımsıkı kapanmış zehir vücudunda dağılırken acıyla nefes almaya çalışıyordu. Lief ve Barda çaresizlik ve üzüntü içinde çömelmişken, Filli inleyip Kree acı acı ötüyordu.

“Niçin bekliyorsunuz?” dedi Prin. “Ona iksiri verin! Benim hayatımı kurtaran büyüü iksiri!”

“Kalmadı.” dedi Barda. “Sonunu sende kullandık.” Prin yere çöküp titremeye başladı.

Jasmine gözlerini açtı. “Barda’yı dinleme, sakın, kendini suçlama, ufaklık.” diye bembeyaz dudaklarının arasından fısıldadı. “Senin kurtarılmaman gerekiyordu. Bunu halkına borçluyduk. Sadece tek bir tek Prin var.”

“Sadece bir tek Jasmine var.” diye fısıldadı Barda. Yüzü üzüntüden gerilmişti.

Gnome'lar kapıya ulaşmış, tekmeleyip yumrukluyorlardı. Barda başını kaldırdı. “Bunu ödeyecekler.” diye hırsla homurdandı. Ayağa kalktı, elindeki kılıcı parlıyor, gözleri âdeta alev alev yanıyordu.

“İntikamımı almaya kalkmayın.” diye mırıldandı Jasmine. “Aklınızı kullanın, kendinizi kurtarın, görev... Deltora Kemerini... önemi...”

Acıyla yüzünü buruşturdu. Gözleri kapandı. Filli acıklı bir inilti salıverdi. Lief, onun yıkıldığını hissetti.

“Kurbağanın zehri onu öldürüyor!” diye hıçkırıldı Prin.

Zehir. Lief hızla Deltora Kemerini’ni belinden çıkardı. Prin gözyaşları arasında soluğunu tuttu, Barda ise başını eğip kızgınca kaşlarını çattı. “Lief, ne yapıyorsun?”

Lief ikisine de aldırmadı. Donuk yakutu tutan madalyonu Jasmine’in yaralı eline basıp kızın parmaklarını üzerine kapattı. *Deltora Kemerini*’nin kelimeleri zihninde yankılanırken ümitle bekledi.

* Mutluluğun simgesi olan büyük yakut, kan gibi kırmızıdır... Kötü ruhları uzak tutar ve yılan zehrinin panzehiridir.

Eğer yakut yılan zehriyle savaşabiliyorsa belki Gellick’in zehrinin üzerinde de etkisi olabilir. Küçük de olsa ellerindeki tek şanstı.

Başını kaldırdığında Barda’nın gözleriyle karşılaştı ve iri adamın en sonunda ne yaptığını anladığını gördü.

“Hâlâ nefes alıyor. Ama zamana ihtiyacımız var.” diye mırıldandı Lief. Barda başıyla onaylayarak tekrar kapıya döndü. Prin tek bir kelime bile etmeden Jasmine’in hançerini aldı ve sessizce gelip yanında durdu. İri adam ona bir göz attı ve eliyle ona uzaklaşması için işaret etti, ama küçük Kin başını iki yana sallayıp yerinden kıımıdamadı.

Gnome’lar ağır bir şeyi kapıya vurup duruyorlardı. Kapının sürgüsü zangırıyor ve tahtası parçalanmaya başlıyordu. Daha fazla dayanamazdı.

Korku Dağı

Barda acımasız bir şekilde elinde kılıcıyla durup bekledi. Yanında gözleri fal taşı gibi açılmış ve korkmuş Prin vardı. Kapıdan gelen her çatırtıda gözünü kısıyor ama yerinden kıyılmıyordu.

Jasmine ölü gibi kıyıdamadan yatıyordu, parmakları sıkıca Kemer'e sarılmıştı. Lief başını eğip kızın kulağına fısıldadı. "Jasmine, zehirle savaş, savaş onunla! Yakut elinde. Yakut sana yardım ediyor."

Jasmine'in yüz ifadesi değişmedi ama Lief güneşten yanmış parmakların çok hafifçe oynadığını gördü. Jasmine onu duymuştu, bundan emindi.

Bir çatırtıdan sonra kırılan tahta sesi duyuldu. Kree bir uyarı çığlığı attı ve Barda'ya doğru uçtu. Prin dehşet içinde ciyakladı. Lief döndü ve kapının şiddetle sallandığını gördü. Menteşeleri parçalanıyordu, sürgüsü düşmüştü, bir ya da iki darbe sonra...

Jasmine, yanında alçak sesle uzunca bir iç çekti. Lief aşağı doğru bir göz atınca şaşkınlıkla nefesini tuttu. Kızın kapanmış parmaklarının arasından kırmızı ışık parlıyordu.

Bu yakuttu. Yakutun büyüü ışılıyor, gücünü gösteriyordu.

Jasmine'in gözleri uykuluymuş gibi açıldı. Artık acı dolu olmadıklarını gördüğünde Lief çok sevindi. Ama çok zayıftı, inanılmaz derecede zayıf.

"Lief!" diye bağırdı Barda. "Kapıyı kırıyorlar!"

Lief, Jasmine'in kalkanını onun önüne koyup kapıya koştu. Parçalanmış tahtanın içinde açılan deliklerden sırttan Gnome yüzlerini ve parıldayan baltaları görebiliyordu.

Barda kılıcını sallayıp deliklerden girmeye çalışan Gnome'ların ellerini ve ayaklarını kesiyordu. Prin onun tam yanında Jasmine'in hançerini cesurca düşmana saplıyordu. O ana kadar

içeri girmelerini engellemişlerdi. Ama çok geçmeden kapı içeri doğru düşecekti. Bu olduğunda Gnome'lar yıkılan bir barajın üzerinden akan su gibi içeri dalacaklardı. Sonra her şey kaybedilmiş olacaktı.

“Prin!” diye bağırdı Lief. “Jasmine’in yanına git! O yavaş yavaş kendine geliyor. Eğer elinden geliyorsa onu ve Filli’yi koru.” O görevini yapmak için hızla hareket edip Prin’in yerini aldı. Barda, Gnome’ları geri püskürtmekten geri durmamıştı ama acımasız, ter içindeki yüzü artık Jasmine’in hâlâ hayatta olduğunu bildiği için çok daha kararlıydı.

Kapının diğer tarafından kızgın bir ses yükseldi. Bu Lief’in tanıdığı bir sestti. “Aptallar, kazanamazsınız! Şu anda teslim olursanız, insafılı davranıp sizi çabucak öldüreceğiz. Bizi burada bekletirseniz size bunun karşılığını ödeteceğiz! Acı çekeceksiniz!”

Bu Gellick için çalışmaktan şikâyet eden işçi Gla-Thon’du.

“Efendin kurbağanın, sinek toplamak yerine bizimle vakit geçiriyorsun diye kızacağından mı korkuyorsun, Gla-Thon? Ah, bir zamanlar Gnome’lar kendi kendilerinin efendileriydi.”

“Ve duyduğuma göre bir zamanlar Korku Dağı’nın odaları çöp torbaları gibi kokmazmış.” diye seslendi Barda. Lief’in başlattığına devam ediyordu. “Ve o zamanlar hazineleri kurbağa salgısıyla kaplı değilmiş. Herkes ona gıpta edermiş.”

“Kesin sesinizi!” diye öfkeyle bağırdı Gla-Thon.

“Büyük kurbağa bizi güçlendirdi!” diye seslendi başka bir ses. Lief bunun kızıl sakallı Ri-Nan’a ait olduğuna emindi. “Bize geldi ve Gölgelelerin Efendisi’yle Gri Muhafızları karşısında koruma önerdi. Bize zehrini belli koşullar altında kullanabileceğimizi önerdi. Bu koşullar zordu ama kabul ettiğimiz için memnunuz. Gellick’in zehri bizleri güçlü kıldı.”

Korku Dağı

“Ah, evet.” diye alay etti Lief. “Size Kin’leri kovalamanızda yardım etti. Böylece artık patikalarınız ve Gnome’lar Boolong ağaçlarının dikenleriyle kaplandı. Ve Vraal’lar orada gizlenip sizi bekleyebiliyorlar. Sizi köleleştirdi, böylece gece gündüz Gellick’in hizmetinde yarı aç yarı tok, ölümden korkarak yaşıyorsunuz. Kesinlikle harika bir pazarlık yapmışsınız.”

Kapının dışında bir sessizlik oldu. Lief ve Barda birbirlerine baktılar. Bu savaşı sözlerle kazanmaları mümkün müydü?

“Zorba hükümdarınızdan kurtulmanız için size yardım edebiliriz.” diye seslendi Lief. “Tekrar özgür olmak istemiyor musunuz?”

Uzun bir sessizlik daha oldu.

“Hiçbir silah Gellick’i öldüremez.” diyen Gla-Thon’un tek düze sesi umutsuzluk doluydu. “Gellick’in derisi kılıç ve okların delemeyeceği kadar kalın. Baltaların bile etkisi olmuyor. Birçok kişi özgürlüğümüzü kazanmaya çalışırken hayatlarını kaybetti.”

“Hiç kimse Gellick’in zehri karşısında hayatta kalamaz.” diye seslendi yaşlıca başka bir ses. “Ben Korkunç Gnome’ların lideri Fa-Glin, size bunu açıkça söylüyorum. Elinde küçük bir ok yararı olmasına rağmen arkadaşınıza ne olduğunu kendiniz gördünüz.”

“Bana ne olmuş?” diye yankılanan bu ses oldukça kararlıydı.

Kapının dışına bir ölüm sessizliği çökerken, Lief ve Barda oldukları yerde döndüler. Jasmine, Prin’in omzuna dayanarak arkalarında duruyordu. Solgun ve zayıf görünüyordu. Ama onlara sırtarak bakıp, tek bir kelime bile etmeden Deltora Kemerini uzattı. Lief kemeri aldı ve çabucak beline takıp tekrar gömleğiyle üzerini örttü.

Emily Rodda

“Bu zehir bana zarar vermedi, Fa-Glin!” diye bağırdı Jasmine. “Bizim büyümüz çok güçlü. Kurbağa bizi öldüremez ama bizim onu öldürecek kadar güçlü silahlarımız var.”

Durakladı, olduğu yerde sallanıyordu. Sonra büyük bir çaba sarf ederek başını kaldırdı ve tekrar seslendi, sesi önceki gibi kendine güvenliydi. “Yardımlarınızı istiyor musunuz? Eğer istiyorsanız silahlarınızı bırakın, içinizden üç kişiyi buraya yollayın, konuşalım.”

*

Barda, Lief, Jasmine ve Gnome’ların üç temsilcisi; Ri-Nan, Gla-Thon, Fa-Glin arasındaki toplantı bir saatten fazla sürdü. Toplantı sürerken, Prin, Kree ve Filli üretim mağarasının bir köşesinde sessizce olanları izlediler. Hiçbiri Gnome’lara güvenmiyordu. Hatta beyaz sakallı Fa-Glin’in açıkça Kin postu olduğu anlaşılan saçaklı bir ceket giymesi, fikirlerinin değişmemesine sebep olmuştu.

Tartışma başlangıçta zor ve öfkeliydi. Ama Lief, Gla-Thon’ un aslında Gellick’i yenme şansını kaçırmamaya kararlı olduğundan şüphelenmişti. Jasmine’in büyüyle iyileşmesi karşısında hayretler içinde kalan Fa-Glin onun, tarafındaydı. En sonunda Ri-Nan da kabul etti ve bir karara varıldı. Gnome’ların yardımıyla, ziyaretçiler Gellick’i öldüreceklerdi. Karşılığında özgürlüklerini ve kurbağanın alnındaki donuk yeşil taşı alacaklardı.

“Bu basit bir ödül gibi görünüyor.” diye mırıldandı Gla-Thon. Onlara şüpheli bir şekilde bakıyordu. “Onun orada olduğunu nasıl bildiğinizi sorabilir miyim? O taş Gellick’in alnında sadece on altı yıldır duruyor.”

“Böyle şeyleri bilmek için özel yöntemlerimiz var.” dedi çabucak Jasmine. “Bizim büyümüzün ne kadar kuvvetli olduğunu siz de görmediniz mi?”

Korku Dağı

“O kurbağa taşlarının güçlü büyüler yapabildiğini duydum.” diye araya girdi Gla-Thon. “Bu oldukça büyük.” Arkadaşlarına döndü. “Onu istemenizin nedeni açıkça belli.”

Lief, Barda ve Jasmine başıyla onayladılar ama Fa-Glin’in ikna olmadığını görebiliyorlardı. Onlara hâlâ güvenmediği ortadaydı.

“Gellick şu anda uyuyor.” dedi Ri-Nan. “Şu an hazine mağarasına girmek yasak. Eğer Gellick uyanırsa...”

“Kurbağa uyanmayacak.” dedi sertçe Barda. “Ve eğer uyanırsa bunun cezasını çekecek olan bizleriz. Mağaraya bir başımıza gireceğiz. Sizden tek istediğimiz yolu göstermeniz.”

Yaşlı Fa-Glin gözlerini kıstı. “Hazine mağarasına yalnız girmek mi? Böylece çalmak istediğiniz her şeyi seçebilirsiniz. Hayır, böyle olmayacak.”

“Her hâlükârda.” diye araya girdi Gla-Thon. Tam bu sırada Lief dilinin ucuna kadar gelen kızgın sözleri yuttu. Gla-Thon devam etti. “Sizinle beraber olmamız lazım. Eğer plan ters giderse sonunda biz de karşılığını sizin gibi pahalıya ödeyeceğiz, çünkü Gellick kaçışınız için bizi suçlayacak.”

Lief, Ri-Nan’a bir göz attı. Kızıl sakallı Gnome hiçbir şey söylememişti ama fırça gibi kaşlarının altındaki gözleri uyanık ve taş gibi sertti.

Fa-Glin kollarını kavuşturdu. “Tamam.” dedi. “Anlaştık. Altımız beraberce mağaraya gideceğiz. Orada ya biz öleceğiz ya da Gellick.” Dönüp sinek kafeslerine baktı. Kırış kırış yüzü bir utanç ve tiksinti maskesi gibiydi. “Eğer başarırırsak, evimizi bu pislikten kurtaracağız.” dedi. “Başaramazsak... en azından onu bir daha görmek zorunda olmayacağız. Ben, kendi adıma bu riski almaktan memnunum.”

16

BAŞAR YA DA ÖL

Kısa bir süre sonra Lief, Barda ve Jasmine üç Gnome'a çeşitli tünellerde takip ederlerken, dağın merkezine gitgide yaklaşıyorlardı. Prin'in arkada Kree ve Filli'yle kalmasını sağlamış ve eğer onlar dönmezse diğerleriyle beraber kaçması talimatı verilmişti.

Çantalarını ve kalkanlarını da geride bırakmışlardı. Tek taşıdıkları şey temel ihtiyaçlarıydı: silahları, su şişeleri ve zehirli kabarcıklardan geride kalanlar.

Gellick'i öldürmek için kabarcık kullanmayı planlamışlardı. Canavara uyurken saldırma fikrine hiçbiri karşı koymamıştı, çünkü centilmenliği hak etmiyordu. Tek tereddütleri onu uyandırmadan iyi nişan alacak kadar gizlice yaklaşip yaklaşamayacaklarıydı.

Gnome'lar yavaş ve sessizce hareket etmeye başlamışlardı. Kısa bir süre sonra mağaranın kocaman girişi görüldü. Mağaranın meşaleleri aşağıda yığılı hazinelerin üzerinde titreyişirken, kapının ötesindeki gökkuşağı parıltısı uzaktan bile görülebiliyordu.

Tek bir ses bile çıkarmadan girişten içeri daldılar ve etrafı gözetlediler. Canavar hâlâ mücevher ve altın yığının ortasında,

Korku Dağı

Lief, Barda ve Jasmine'in rüyalarında onu gördükleri pozisyonda oturuyordu. Gözleri kapalıydı. Sadece boğazındaki hafif bir nabız ve derisinden yavaşça akan salgı onun devasa, iğrenç bir heykel değil, çirkinlik ve kötülüğe tapan korkunç bir yaratık olduğunu kanıtlıyordu.

Üç arkadaş yavaşça ilerlerken, bu kez onları izleyen Gnome'lar oldukça geride kaldılar. Yavaşça hazine dağına tırmandılar. Bastıkları yere dikkat ediyorlardı. Altın ve mücevherler, çizmelerinin altında çakıl gibi hareket ettiğinden, zihinleri tamamen sessizliğe odaklanmıştı.

Adımlarını teker teker atarak sessizce ilerlediler. Kısa bir süre sonra yeteri kadar yaklaşmışlardı. Gellick yerinden kıpırdamamıştı. Lief derin bir nefes aldı ve elindeki zehirli kabarcığı sıkıca tuttu. Eğer bir gün tam hedefe bütün gücümle atacaksam bunu şimdi yapmam gerekiyor, dedi kendi kendine.

Bir adım daha, bir tane daha...

"Büyük Gellick! Dikkat!" Bu çığlık sessizliği böldü. Lief olduğu yerde hızla döndü. Kızıl sakallı Ri-Nan hızla yanından fırlayıp hazinelerin üzerine tırmanmaya çalışırken kollarını sallıyordu. "Seni uyarmaya geldim, büyük Gellick!" diye bağırdı. "İhanet!"

Kurbağa gözlerini açtı.

"Şimdi!" diye nara attı Barda. Lief kabarcığını bütün hızı ve gücüyle attı. Bu hayatının atışıydı. Kabarcık canavarın boğazına çarptığında bir zafer çığlığı attı. Lief ve Jasmine'in kabarcıkları da aynı anda canavarın göğsünde patladı. Lief ikinci kabarcığı attı ve öncekiyle aynı yerden vurunca bağıırıp Gellick'in titreyip devrilmesini bekledi.

Ama hiçbir şey olmadı. Yaratık gözlerini bile kırpmadı. Tembelce dili dışarı çıktı ve göğsünden parıldayarak akan zehri yaladı. Koca ağzı alay edercesine bir sırtıyla açıldı.

“Bana kendi zehrimle saldıran bu salak yaratıklar da kim?” dedi kulak tırmalayıcı bir sesle.

Yıldırım çarpmışa dönen Lief, Barda ve Jasmine gerileyip arkalarında dehşet içinde donakalmış Gla-Thon ve Fa-Glin’e döndüler.

“Ama... Gnome’lar Gellick’in salgısını kendileri için topluyorlar!” diye bağırdı Jasmine. “Nasıl olur da kabarcıkların içindeki aynı zehir olabilir? Nasıl olur?..”

“Biz sadece birazını kendimize saklıyoruz.” diye geveledi Gla-Thon. Dudakları korkudan kaskatı olmuştu. “Geri kalanı, her dolunayda dağın eteğine götürülüp, orada bırakılmak zorunda. Bu, pazarlığın bir parçası. Bilmiyorduk...”

“RI-NAN!” diye bağırdı Gellick. “CEVAP VER BANA. KİM BUNLAR?”

“Bunlar davetsiz misafirler, büyük Gellick!” diye hızlı hızlı ve anlaşılmasız bir şekilde konuştu Ri-Nan. Gla-Thon ve Fa-Glin’i gösterdi. “Bunlar da onları serbest bırakan ve sizi bulmaları için yardım edenler. Öldürün onları! Ben, sizin sadık hizmetkârınız, Gnome’ları zavallı salak Fa-Glin’in bugüne kadar başaramadığından çok daha sıkı çalıştırabilirim. Benim lider olmam lazım. Ben, Ri-Nan, hak ettiğim sizin...”

Gellick’in korkunç gözleri ona döndüğünde konuşmasını kesti.

“Aşağı bakmıyor!” diye fısıldadı Barda. “Altına saklanın...”

“NE HALT EDİYORSUN SEN, RI-NAN?” diye kükredi canavar. “BANA EMİR VERMEYE Mİ CÜRET EDİYORSUN? SEN BUNU HAK ETTİN, SOLUCAN!”

Korku Dağı

Bir tükürükte yere yıkılan Ri-Nan, çığlık çığlığa altınların arasında yuvarlanıp debelendi ve kıvrandı. Kurbağanın dili kendinden memnun bir şekilde ağzından dışarı çıkıp çıkıp girdi. Sonra yavaşça döndü...

“Ah.” diye tısladı. Titreşen ışıktaki hazine yığınlarının bomboş parıldadığını gördü. “Demek şimdi benden saklanıyorsunuz öyle mi? Öfkemden korkuyla titreyerek, incik boncuklarımın altına mı daldınız? Öyle olsun o zaman.”

Koca ayağını kaldırıp gök gürültüsü gibi bir sesle yere vurdu. Sesi insanı sağır edecek bir güreleme seviyesine yükseldi. “BEN BÜYÜK GELICK’İM! GÖLGELERİN EFENDİSİ BİLE BANA SAYGI DUYAR. BENİM ZEHRİM TEK BAŞINA ONUN DÜŞMANLARINI YENİYOR!”

Korkunç bağırma mağaranın duvarlarında yankılandı. Parıldayan altın ve mücevher yığınlarının altına gizlenmiş, zorlukla nefes alan Lief dehşetle bu sesi dinliyordu. Arkadaşlarının yakında bir yerde olduklarını biliyordu ama Gellick’in sesi kükre-meye devam ederken kımıldamaya ya da konuşmaya cesaret edemiyordu.

“BANA BU DAĞI VE KÖLELİK ETMELERİ İÇİN BİR İRK VERDİ. ONU DÜŞ KIRIKLIĞINA UĞRATMAYACAĞIMI BİLİYOR. SİZİ ÖLDÜRMEM İÇİN BANA GÜVENDİ, SOLUCANLAR! ALNIMDA TAŞIDIĞIM TAŞI MUHAFAZA ETMEM İÇİN BANA GÜVENDİ. BAŞKALARI ONU DÜŞ KIRIKLIĞINA UĞRATABİLİR. AMA BEN UĞRATMAYACAĞIM!”

Lief’in kafası yıldırım gibi bir hızla çalışıyordu. Yaratık onları bekliyordu. Zümrüt için geleceklerini biliyordu. Başlarını kaldırdıkları an, kaçmaya ya da saldırmaya kalkacakları an, onları öldürecekti.

Şimdi sesini tamamen kesmişti. Hiç şüphesiz bir kımlı işaretini bekliyor ve izliyordu. Geçen uzun saniyelerin sonunda tekrar konuştu, sinir bozucu sesi alaycı ve alçaktı.

“Nerede olduğunuzu biliyorum. Tek yapmam gereken, siz kendinizi gösterene kadar beklemek, solucanlar. Ama beklemek yerine sizi olduğunuz yerde ezmeyi tercih ediyorum.”

Altın ve mücevherler kenara itilirken bir yuvarlanma ve çınılama sesi duyuldu. Kurbağa onlara doğru sürünerek ilerliyor, koca gövdesini geniş, pençeli ayaklarıyla kaldırıp indiriyordu. Yaklaştı, yaklaştı...

“Sizi ayağımın altında hissetmek ve çığlıklarınızı duymak beni memnun edecek, solucanlar.” diye tısladı. “Sonunda, cesetlerinizden geri kalanları götürüp sineklere verirken izlemek beni memnun edecek.”

Lief kılını bile kımlıdatmadan yattı. Kılıcı elindeydi. Büyük bir şaşkınlıkla kendini çok sakin hissettiğini fark etti. Son ana kadar beklemeye, sonra fırlayıp Gnome’lar ne derlerse desinler yaratığın karnını deşmeye karar vermişti. Bu onun ölümü demekti ama, öyle ya da böyle ölüm zaten yaklaşıyordu.

Canavar artık çok yakındı. O kadar yakındı ki, Lief başının üstündeki mücevherlerin arasındaki boşluklardan onun gölgesini görebiliyordu. Belindeki Deltora Kemerini alev alev yanıyordu. Kemer, bir daha asla parlamayacak, ama kurbanın kötülüğüyle donuk kalacak zümrüdü hissedebiliyordu.

Saklandığı yerden çıkıp son, umutsuz meydan okumasını yapma zamanı gelmiş miydi? Hayır. Bir saniye daha vardı. Lief, Barda ve Jasmine’in iki Gnome’la beraber arkasında bir yerde olduğunu düşündü. Ama emin olmadı. Şu andaki en büyük korkusu

Korku Dağı

kendisi ölümlle buluşmadan, onların acı dolu çığlıklarını duymaktı. İşte bununla yüzleşemedi.

Düşünceleri yandaki üretim mağarasında bekleyen Kree, Filli ve Prin'e ulaştı. Gnome'ların onların gitmesine izin vereceğini umdu. Böylece dağdan kaçabileceklerdi. Filli ve Kree Sesizlik Ormanı'na, Prin'de Kin'lerin arasına dönebilecekti. Çocukluğunun ilk dönemlerindeki oyuncak arkadaşına benzeyen Prin gözünün önünde canlandı.

Onu ilk kez, Rüya Pınarı'ndan su içerkenki görünüşünü hatırlayınca hafifçe gülümsedi.

Tatlı tatlı iç, yabancı ve keyfini çıkar. Bütün kötülükler uzak durun.

Lief sanki birden yıldırım çarpmış gibi oldu. Bir an için her şey donmuş gibiydi. Sonra eli kılıcın kabzasından kemerine gitti.

Üstündeki altın ve mücevherler kocaman, pençe gibi bir ayak tarafından hızla itildi.

“SENİ GÖRÜYORUM, SOLUCAN!”

Canavar üzerindeydi. Koca kafasını iyice eğmişti ve ağzı zafer mutluluğuyla yarı açıktı. Ama Lief çoktan su şişesini çıkarıp kapağını açmıştı. Kurbağa tekrar alay etmeden önce şişeyi fırlattı. Şişe Rüya Pınarı'nın suyunu saçarak kurbağanın sırtın ağzından girip boğazına döküldü.

Gellick yutkunurken, Lief dizlerinin üzerinde doğruldu. Dev kurbağa tısladı.

“SEN...” diye boğulur gibi öksürdü. Sonra şiddetli bir şekilde sarsıldı ve gözleri yuvalarında döndü. Kımıldamaya çalıştı ama ayakları hazine tepesine kalın, yılan gibi köklerle bağlanmıştı. Şişen vücudu çırpınıp değişirken inledi. Geniş, eğri boynu uzamaya başlayınca çığlık attı.

Emily Rodda

Sonraki uzun, korkunç saniyeler içinde Lief dönüp uzaklaşmak istese de yapamadı. O anlarda Barda ve Jasmine'in yanında olduğunu bilse de arkadaşlarının ellerini sıkıca tutmaktan başka bir şey yapamadı. O anlarda bütün mağara aniden aydınlanıp kardı, önünde kıvranan canavarı durduramadığını sandı.

Sonra büyük bir sessizlik oldu. Gellick'in olduğu yerde artık düz, uzun gövdeli, üç dalında soluk renkli yapraklar olan kocca bir ağaç vardı. Ağacın en üst dalları hazine mağarasının yüksek tavanına değiyordu. Ve Lief yukarı baktığında, ucundan tam eline bir şey düştü.

Bu zümrüttü. Artık donuk değil, pırıl pırıl parlayan bir yeşildi.

Ri-Nan ve Gla-Thon gözleri yuvalarından fırlamış bir hâlde olanları izliyorlardı. Lief tereddüt etmeden, beşinci taşı yerine koyunca Deltora Kemerini ışıldadı.

17

VEDA

O gün, Korkunç Gnome'ların kalesinde büyük bir bayram vardı. Hazine mağarası artık ortasından yükselen ağaca huşu içinde bakan Gnome'larla kaynıyordu. Yiyecek depolarının kilitli kapıları açılmıştı ve herkese büyük bir ziyafet verilmişti. Gellick'in yenilme öyküsü tekrar tekrar anlatılırken, Lief ve arkadaşlarına teşekkürler ve övgüler yağıyordu.

"En kötüsünden korkmuştum." dedi onuncu defa kalabalık bir dinleyici topluluğuna Fa-Glin. "Kaybettiğimizi sandım. Sonra Del'li Lief, büyük büyüsünü yaptı ve bir anda her şey değişti."

Ve onuncu kez, kalabalık huşu içinde iç çekti. Lief kendini rahatsız hissediyordu. Fa-Glin'in öyküsü, Lief'i baştan beri Rüya Pınarı'nı kullanmayı düşünmüş ve sadece doğru anı beklemiş gibi gösteriyordu. Aslında, her şey kaybedilmiş gibi görünürken bir anlık itici güçle aklına bu fikir gelmişti.

Lief yine de fikrini kendine sakladı. Barda'nın fısıldayan öğüdündeki bilgeliği anlayabiliyordu: "Korkunç Gnome'ların mucizeler yarattığımızı sanmalarının bize bir zararı olmaz. Onlar savaşçı ve şüpheci bir ırk. Öğütlerimizi dinlemelerini isteyeceğimiz zaman geldiğinde sadakatlerine ve güvenlerine ihtiyacımız olacak."

Hatta bu zaman beklediklerinden çok daha çabuk geldi. Ziyafet hâlâ sürerken, yakınlardan yükselen bir çığlık duyuldu. Sonra koşuşturan ayak sesleri.

“Kin’ler!” diye bağırdı biri. “Pen-Fel ve Za-Van güneydeki casus deliklerinden Kin’leri görmüşler. Sayıları çok fazlamış. Gökyüzü onlardan kapkara olmuş!”

Bir anda yiyecek ve içecekler unutuldu, ok ve yayları kapan Gnome’lar kapıya doğru koştular.

“Hayır!” diye avazları çıktığı kadar bağırdı Lief, Barda, Jasmine ve Prin. Sesleri ziyafet salonunda yankılandı.

Ve Gnome’lar durdular.

“Bundan bir şey öğrenemediniz mi?” diye sordu Lief. Prin dehşet içinde ona sarılmıştı. “Kin’lerin bu dağdaki ortaklarınıza olduğunu fark edemiyor musunuz? Boolong ağaçlarının dereleri bile dikenlerle doldurmasını mı istiyorsunuz? Eğer haklıysam, Kin’ler ufaklıklarını kurtarmaya geliyorlar. Sevinip, kalmaları için onlara yalvarmalısınız! Onları öldürmeye uğraşacağınıza, kollarınızı açarak karşılamalısınız!”

Kısa bir sessizlikten sonra Fa-Glin başıyla onayladı. “Dostumuz haklı.” dedi. Pişman bir şekilde giydiği eski Kin ceketine dokundu, sonra çıkarıp ayaklarının dibine attı.

“Yazık. Bizim dokumacılarımız da güzel şeyler yapabilirler.” diye mırıldandı. Sonra tekrar sesini yükseltti. “Silahlarınızı bırakın, Gnome’lar. Kin’leri dostlukla karşılamaya gideceğiz. Onlara evlerine hoş geldiniz diyeceğiz.”

*

İki gün sonra güneş doğarken, tuhaf görünümlü bir grup, Gnome dağın eteğine doğru iniyordu. Prin, Lief, Barda ve Jasmine’le yürüyordu. Ailsa, Merin ve Bruna arkalarından geliyordu. Gla-Thon ve Fa-Glin en gerideydiler.

Korku Dağı

Yürürken çok az konuştular, çünkü ayrılık zamanı geldiği için birçoğu üzgündü. Ama dağın eteğindeki dereyi geçen köprüye ulaştıklarında birbirlerine döndüler.

“Teşekkür ederiz. Her gün sizi düşüneneceğiz.” diye konuştu Ailsa. Eğildi ve yolcuların alınlarına tek tek dokundu. “Sizin sayenizde tekrar yuvamıza döndük ve ufak... yani Prin... tekrar bizimle beraber.”

O ve Bruna'nın üç arkadaşa veda etme sıraları geldiğinde Merin gülmüsedü. “Son günlerde bize defalarca söylediği gibi, Prin artık ona ufaklık denmeyecek kadar büyüdü ve güçlendi. Hem zaten artık buradayız, başka ufaklıklar da olacak ve aramızdaki en küçük o olmayacak.

O geriye çekilirken Fa-Glin ileri çıktı. “Korkunç Gnome’lar da size teşekkür ederler.” dedi sertçe ve iyice eğilerek selam verdi. Elini uzattı ve Gla-Thon, Boolong ağacı kabuğundan yapılmış küçük, oymalı bir kutuyu ona verdi. Fa-Glin de onu Lief’e uzattı.

Lief kutuyu açtı. İçinde altın bir ok ucu vardı. “Size çok şey borçluyuz.” dedi Fa-Glin. “Eğer bize bir gün ihtiyacınız olursa, sonuna kadar hizmetinizdeyiz. Ve bu bizim sözümüzün bir göstergesidir.”

“Teşekkür ederiz.” dedi Lief ve o da eğilerek selam verdi. “Planı uygulayacak mısınız?”

“Kesinlikle uygulayacağız.” Fa-Glin sırtırken beyaz sakalının arasından dişleri parıldadı. “Sonraki ve ondan sonraki tüm dolunaylarda zehir kavanozları her zamanki gibi bu noktada olacaklar. İçindekiler aynı olmasa da sıvı onun aynısı gibi görünecek. Boolong filizleriyle karıştırılan dere suyu bu üçkâğıdı görecek, sanırım. Kin’lerle beraber bu karışımı hazırlayacağız. Buna karar verildi.”

“Ve Gellick zehrinden son kalanlar saklanacak.” diye ekledi Gla-Thon. “Böylece sonunda düşmanımız yaptığımız şeyi

Emily Rodda

fark ettiğinde ve bize saldırdığında hazır olacağız. Sonra, sadece ondan sonra, oklarımızın ucu tekrar zehre bulanacak.”

“Böyle olmasını umuyoruz...” dedi tereddütle Barda ve dik-katlice devam etti. “Dağınızın istila edilmeyeceğini umuyoruz. Çok geçmeden düşmanın başka şeylerle meşgul olacağı zamanlar gelecek.”

Kin’ler kafası karışmış bir şekilde birbirleriyle bakıştılar. Ama Fa-Glin ve Gla-Thon gözleri parlayarak başlarıyla onayladılar. Lief’in eline düşen taş ve onunla ne yaptığı hakkında bir daha asla konuşmayacaklarına yemin etmişlerdi. Zümrüdün yerleştirildiği ama iki haznenin hâlâ boş durduğu, parıldayan, değerli Kemer’le ilgili hiçbir şey sormadılar. Belki de sorma gereği duymadılar. Belki, uzun geçmişleriyle eski bir ırk olan Kor-kunç Gnome’lar gerçeği biliyor ya da tahmin ediyorlardı.

Lief, Prin’in yavaşça omzuna dokunduğunu hissetti. “Şimdi nereye gidiyorsun Lief?” diye soruyordu.

Lief köprünün karşısındaki hışırdayan ağaçlar arasında uzanan dereye ve suda güneşin ilk ışınlarının parladığı yere baktı: Uzaktaki bu nehir onları uçsuz bucaksız denize ve bir sonraki hedefleri olan Canavar Labirenti’ne götürecekti.

“Sana söyleyemem, Prin.” dedi nazikçe. “Ama buradan çok uzaklara.”

“Neden gidiyorsunuz? Ve neden bu kadar çabuk?” diye ısrar etti Prin. O an için, ilk karşılaştıklarında hatırladığı Prin’den daha da çocukça bir tavır içindeydi.

“Çünkü gitmeliyim.” dedi Lief. “Ve kaybedecek zamanımız yok. Yolculuğumuzu mümkün olan en kısa zamanda bitirmeliyiz. Evde bizi bekleyen insanlar var.”

Şimdiye kadarki en zor vedayı yapmak için döndü ve Prin’in gözlerine baktı. Uzun süre beklememek için dua etti.

